

VERSLAG AAN DE VLAAMSE REGERING

inzake het

Ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning, van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne en van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2007 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de bodemsanering en de bodembescherming ter doorvoering van technische actualisering

ALGEMENE TOELICHTING

Het ontwerpbesluit beoogt de VLAREM-reglementering te actualiseren in het licht van de technologische evolutie. Bij deze actualisatie is tevens een heel bijzondere aandacht besteed aan het verder vereenvoudigen van de huidige bestaande administratieve procedures, evenwel zonder afbreuk te doen aan de gestelde milieudoelstellingen die onverminderd behouden blijven.

Een belangrijke actualisatie/vereenvoudiging vanuit deze benadering betreft de aanpassing van het veel voorkomend indelingscriterium "geïnstalleerde totale drijfkracht". Dit criterium werd reeds in de vroegere ARAB-indelingslijst als representatief voor de potentiële hinderrisico's gehanteerd van activiteiten waarvan het hoofdrisico geluid en trillingen betrof. Zo luidde dit criterium bvb voor werkplaatsen voor houtbewerking (ARAB-rubriek 141), na de aanpassing bij koninklijk besluit van 18 mei 1973, als volgt (noteer dat het ARAB geen meldingsplichtige 3de klasse omvatte):

- 2de klasse: als de gezamenlijke drijfkracht meer bedraagt dan 1 kW en minder bedraagt dan of gelijk is aan 10 kW;
- 1ste klasse: als de gezamenlijke drijfkracht meer bedraagt dan 10 kW.

Met titel I van het VLAREM wordt dit indelingscriterium per 1 september 1991 als volgt vastgesteld:

"met een geïnstalleerde totale drijfkracht van:

- 3de klasse: 5 kW tot en met 10 kW;
- 2de klasse: meer dan 10 kW tot en met 200 kW;
- 1ste klasse: meer dan 200 kW."

Sedertdien is de technologie dermate verder geëvolueerd dat het criterium "geïnstalleerde totale drijfkracht" in veel mindere mate dan vroeger nog evenredig is met de geluids- en stofhinder. Daarbij komt dat de EU-regelgeving de jongste decennia zodanig is verstrengd, dat gesteld kan worden dat vandaag op EU-niveau de milieuvergunningplicht is uitgebreid tot alle meest risicovolle inrichtingen. Met name leggen de volgende EG-richtlijnen in regel een milieuvergunningplicht op:

- EG-richtlijn 2006/12/EG van 5 april 2006 betreffende afvalstoffen [codificatie van de EG-richtlijn 75/442/EEG (artikelen 9, 10 en 11) van

- 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen, zoals gewijzigd bij EG-richtlijn 91/156/EEG van 18 maart 1991, EG-richtlijn 91/692/EEG van 23 december 1991, de Beschikking 96/350/EG van de EU-Commissie van 24 mei 1996 en de EU-Verordening (EG) nr. 1882/2003 van het Europees Parlement en de Raad van 29 september 2003]; het bewuste artikel 9 werd echter niet gewijzigd;
- EG-richtlijn 2006/11/EG van 15 februari 2006 betreffende de verontreiniging veroorzaakt door bepaalde gevaarlijke stoffen die in het aquatisch milieu van de Gemeenschap worden geloosd; met deze EG-richtlijn - die op 24 maart 2006 in werking is getreden - wordt de EG-richtlijn 76/464/EEG ingetrokken; de nieuwe richtlijn 2006/11/EG betreft evenwel enkel een "codificatie" van de oude richtlijn 76/464/EEG (is dus inhoudelijk gelijk aan de oude richtlijn 76/464/EEG); de richtlijn 76/464/EEG is immers herhaaldelijk en ingrijpend gewijzigd en ter wille van de duidelijkheid en een rationele ordening van de tekst werd tot codificatie van deze richtlijn overgegaan; de artikelen 3, 4, 5 en 7 van de oude richtlijn komen overeen met de artikelen 4, -, 5 en 6 van de nieuwe richtlijn; noteer dat de EG-richtlijn 76/464/EEG met EG-richtlijn 2000/60/EG van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid volledig werd ingetrokken per 22 december 2013; artikel 11, 3, g) en j) van de EG-richtlijn 2000/60/EG, die reeds sinds 22 december 2000 in werking is getreden, legt echter ook dezelfde milieuvergunningsplicht op;
 - EG-richtlijn 2003/87/EG (artikelen 5 en 6) van 13 oktober 2003 tot vaststelling van een regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten binnen de Gemeenschap en tot wijziging van Richtlijn 96/61/EG van de Raad;
 - EG-richtlijn 2000/60/EG (artikelen 11, 3, g) en j)) van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid, gewijzigd bij beschikking van het Europees Parlement en de Raad nr. 2455/2001/EG van 20 november 2001;
 - EG-richtlijn 1999/13/EG (artikelen 3, 4 en 5) van 11 maart 1999 inzake de beperking van de emissie van vluchtige organische stoffen ten gevolge van het gebruik van organische oplosmiddelen bij bepaalde werkzaamheden en in installaties, gewijzigd bij de EU-Verordening (EG) nr. 1882/2003 van 29 september 2003 en de EG-richtlijn 2004/42/EG van 21 april 2004;
 - EG-richtlijn 96/82/EG (artikelen 5, 6, 16 en 17) van 9 december 1996 betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken, gewijzigd bij de EG-Verordening nr. 1882/2003 van 29 september 2003 en bij de EG-richtlijn 2003/105/EG van 16 december 2003;
 - EG-richtlijn 96/61/EEG (artikelen 4, 5, 6, 7, 8 en 9) van 24 september 1996 inzake de geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging, gewijzigd bij de EG-richtlijn 2003/35/EG van 26 mei 2003, de EG-richtlijn 2003/87/EG van 13 oktober 2003 en de EU-Verordening (EG) nr. 1882/2003 van 29 september 2003;
 - EG-richtlijn 90/219/EEG (artikel 10) van 23 april 1990 inzake het ingeperkte gebruik van genetisch gemodificeerde micro-organismen, gewijzigd bij de EG-richtlijn 94/51/EG van 7 november 1994, EG-richtlijn 98/81/EG van 26 oktober 1998, de EU-Beschikking 2001/204/EG van 8 maart 2001 en de EU-Verordening (EG) nr. 1882/2003 van 29 september 2003.
 - EG-richtlijn 85/337/EEG (artikelen 2 en 8) van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, gewijzigd bij EG-richtlijn 97/11/EG van 3 maart 1997 en bij EG-richtlijn 2003/35/EG van 26 mei 2003; de artikelen 2 en 8 werden hierbij wel gewijzigd, doch de vergunningsplicht bleef onverminderd opgelegd.
 - EG-richtlijn 84/360/EEG (artikelen 3, 4, 9 en 10) van 28 juni 1984 betreffende de bestrijding van door industriële inrichtingen veroorzaakte luchtverontreiniging, gewijzigd bij EG-richtlijn 91/692/EEG van 23 december 1991; de artikelen 3, 4, 9 en 10 bleven ongewijzigd;

- EG-richtlijn 80/68/EEG (artikelen 3, 4, 5, 7 en 10) van 17 december 1979 betreffende de bescherming van het grondwater tegen verontreiniging veroorzaakt door de lozing van bepaalde gevaarlijke stoffen, gewijzigd bij EG-richtlijn van 23 december 1991; de artikelen 3, 4, 5, 7 en 10 bleven ongewijzigd; deze EG-richtlijn wordt met EG-richtlijn 2000/60/EG van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid volledig ingetrokken per 22 december 2013; artikel 11, 3, g) en j) van de EG-richtlijn 2000/60/EG, die reeds sinds 22 december 2000 in werking is getreden, legt echter ook dezelfde milieuvergunningplicht op.

Deze EU-regelgeving heeft er toe geleid dat de meest risicovolle inrichtingen van de categorieën van inrichtingen die voorheen enkel op basis van het criterium "geïnstalleerde totale drijfkracht" waren ingedeeld, nu ook bijkomend zijn ingedeeld op basis van de nieuwe risicocriteria. Zo kunnen bij wijze van voorbeeld de rubriek 10 (bierbrouwerijen en mouterijen) en de rubriek 30.2 (draaiovens) worden geciteerd waarvoor de "productiecapaciteit per jaar" als alternatief indelingscriterium is ingevoerd.

Deze aldus gegroeide situatie laat toe tot verdere vereenvoudiging van de indelingslijst (bijlage 1 van titel I van het VLAREM) over te gaan. Vermits de meest risicovolle inrichtingen toch al in eerste klasse zijn ingedeeld op basis van een alternatief indelingscriterium, kunnen - inderdaad zonder op enige wijze afbreuk te doen aan de strenge milieudoelstellingen - de waarden van het indelingscriterium "geïnstalleerde totale drijfkracht" drastisch worden verhoogd. Met de voorgestelde aanpassing wordt de indeling in klassen bovendien afhankelijk gemaakt van de ligging van de inrichting, en dit als volgt (bij wijze van voorbeeld wordt de rubriek 30.8 hierna gegeven):

30.8.	Inrichtingen voor het vervaardigen en behandelen van voorwerpen uit glas met een geïnstalleerde totale drijfkracht van:				
1°	a) 5 kW tot en met 200 kW, wanneer de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied	3			
	b) 5 kW tot en met 100 kW, wanneer de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een gebied ander dan industriegebied	3			
2°	a) meer dan 200 kW tot en met 1.000 kW, wanneer de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied	2	A,T	N	
	b) meer dan 100 kW tot en met 500 kW, wanneer de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een gebied ander dan industriegebied	2	A,T	N	
3°	a) meer dan 1.000 kW, wanneer de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied	1		N	
	b) meer dan 500 kW, wanneer de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een gebied ander dan industriegebied	1		N	

De voorgestelde aanpassing van de indelingslijst leidt er toe dat meerdere huidige eerste klasse-inrichtingen voortaan in de tweede klasse, en vele huidige tweede klasse-inrichtingen voortaan in de derde klasse zullen zijn ingedeeld. Voor de exploitanten van deze inrichtingen betekent dit uiteraard een administratieve vereenvoudiging. Doordat inrichtingen vaak niet, of niet enkel, op basis van het criterium "geïnstalleerde totale

drijfkracht" zijn ingedeeld, blijft de verschuiving naar een lagere klasse evenwel beperkt. Dit wordt bevestigd door een analyse van 287 eerste klasse-dossiers. Uit dit beperkt onderzoek kan afgeleid worden dat:

- maximaal 25 % van de inrichtingen klasse 1 (mede)vergund zijn voor een bedoelde drijfkrachtrubriek;
- bij een verhoging van het drijfkrachtcriterium voor 2de klasse tot 2.000 kW hiervan 27,78 % van klasse 1 naar klasse 2 zouden verschuiven.

Beide percentages getotaliseerd geeft dat circa 7 % van de inrichtingen eerste klasse naar klasse 2 zouden verschuiven.

Op basis van de in mei-juni 2007 door de Afdeling Milieuvergunningen bij de gemeenten doorgevoerde enquête, kan het ingevolge de huidige VLAREM-indelingslijst aantal ingedeelde inrichtingen eerste klasse in Vlaanderen op een 25.000-tal worden geraamd. Dit betekent dat bij een verhoging van het drijfkrachtcriterium voor 2de klasse tot 2.000 kW maximum een 1.750-tal bedrijven van klasse 1 naar klasse 2 zouden verschuiven.

Op basis van de nu beoogde herschikking van de drijfkrachtrubrieken voor 2de klasse, met name tot 1.000 kW of 500 kW wanneer de inrichting al of niet volledig is gelegen in een industriegebied, kan aangenomen worden dat maximum 5 % van het totaal, of een 1.250-tal bedrijven, van klasse 1 naar klasse 2 zullen verschuiven.

De verschuiving van een aantal dossiers eerste aanlag van de provinciale deputaties naar de gemeenten, is tevens een stap in de richting van een geïntegreerde procedure voor de stedenbouwkundige en de milieuvergunning:

- voor de VLAREM-3de klasse inrichtingen, waarvan het aantal nu toeneemt, moet naast een gewone VLAREM-melding bij dezelfde overheid de stedenbouwkundige vergunning worden bekomen;
- voor de VLAREM-2de klasse inrichtingen, waarvan het aantal nu eveneens toeneemt, is eenzelfde overheid bevoegd voor de milieuvergunning en voor de stedenbouwkundige vergunning;
- voor de VLAREM-1ste klasse inrichtingen blijven de twee verschillende loketten bestaan, maar dit aantal wordt nu verder verminderd.

Door de verschuiving van een aantal bedrijven van eerste naar tweede klasse, wordt het globale aantal bedrijven tweede en derde klasse, waarvoor de gemeenten in eerste lijn bevoegd is voor de melding, milieuvergunning en het toezicht, enigszins verhoogd. Om de gemeenten in deze opdracht technisch te ondersteunen wordt:

- in regel voorzien dat de in artikel 20, § 1 van titel I van het VLAREM bedoelde overheidsorganen advies aan het college van burgemeester en schepenen moeten verstrekken over deze "grotere" tweede klasse-inrichtingen; daartoe wordt bij deze tweede klasse-inrichtingen het symbool A ingeschreven in de 4de kolom van de indelingslijst; om reden dat het hier milieutechnisch om minder hinder- en risicovolle inrichtingen 2de klasse gaat, moeten in deze de adviezen van de afdeling bevoegd voor milieuvergunningen en de afdeling bevoegd voor het stedenbouwkundig beleid volstaan; de overige adviserende afdelingen die de dossiers van de naar 2de klasse verschoven inrichtingen niet meer zullen moeten adviseren krijgen daardoor ietwat meer ruimte voor begeleiding van de gemeenten in het kader van de handhaving;
- het toezicht eerste lijn van de ambtenaren van de afdeling bevoegd voor milieuhandhaving uitgebreid tot de inrichtingen van klasse 2 die in de vierde kolom van de indelingslijst met het symbool A zijn aangeduid.

Vermits het hier grotendeels gaat om nieuwe tweede klasse-inrichtingen die tot dusver in eerste klasse zijn ingedeeld en vergund, beïnvloedt deze aanpassing het werkvolume van deze gewestelijke adviserende en toezichthoudende ambtenaren niet noemenswaardig.

De actualisatie van titel II van het VLAREM betreft in hoofdzaak aanpassingen in het licht van de evolutie van kennis en beste beschikbare technieken. In de EG-richtlijn 96/61/EG van 24 september 1996 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging (artikel 2, 11°) wordt het begrip "beste beschikbare technieken" als volgt gedefinieerd:

"het meest doeltreffende en geavanceerde ontwikkelingsstadium van de activiteiten en exploitatiemethoden, waarbij de praktische bruikbaarheid van speciale technieken om in beginsel het uitgangspunt voor de emissiegrenswaarden te vormen is aangetoond, met het doel emissies en effecten op het milieu in zijn geheel te voorkomen, of wanneer dat niet mogelijk blijkt algemeen te beperken;;

Daarbij wordt volgens dezelfde EG-richtlijn verder verstaan onder:

- "technieken": zowel de toegepaste technieken als de wijze waarop de installatie wordt ontworpen, gebouwd, onderhouden, geëxploiteerd en ontmanteld;
- "beschikbare": op zodanige schaal ontwikkeld dat de betrokken technieken, kosten en baten in aanmerking genomen, economisch en technisch haalbaar in de betrokken industriële context kunnen worden toegepast, onafhankelijk van de vraag of die technieken al dan niet op het grondgebied van de betrokken Lid-Staat worden toegepast of geproduceerd, mits zij voor de exploitant op redelijke voorwaarden toegankelijk zijn;
- "beste": het meest doeltreffend voor het bereiken van een hoog algemeen niveau van bescherming van het milieu in zijn geheel.

De VLAREM-reglementering verplicht de exploitanten van alle ingedeelde inrichtingen - en vanzelfsprekend ook van de GPBV-installaties - de beste beschikbare technieken (BBT) toe te passen. BBT's maken voorwerp uit van technologische evolutie. Zowel de VLAREM II-voorwaarden als de toetsing aan het BBT-principe van milieuvergunningendossiers worden dan ook frequent geactualiseerd. Voor de GPBV-installaties wordt daarenboven een actualisering doorgevoerd hetzij via de milieuvergunning individueel, hetzij via aanpassing van de algemene en/of sectorale milieuvorwaarden van VLAREM II. Met het oog op deze actualisering worden inzonderheid - zoals ook vermeld in de tweede GPBV-rapportering aan de EU-Commissie (september 2006) - de GPBV-installaties in een tweede ronde die loopt sedert 1 mei 1999, getoetst aan de Europese BREF's. Deze toetsing gebeurt in functie van het totstandkomen van deze BREF's. In de meeste gevallen leidt deze toetsing tot de conclusie dat de milieuvorwaarden van titel II van het VLAREM reeds overeenstemmen met BBT en geen aanpassing vergen. Soms, zoals bvb in de artikelsgewijze toelichting onder artikel 125 nader is gepreciseerd voor de op- en overslag van vluchtige gevaarlijke vloeistoffen bij petroleumraffinaderijen, leidt deze toetsing ook tot een voorstel tot aanpassing van de algemene en/of sectorale milieuvorwaarden van VLAREM II.

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

HOOFDSTUK I. WIJZIGINGEN VAN TITEL I VAN HET VLAREM

Artikel 1

▪ Punt 1°:

De definitie van het begrip "belangrijke wijziging van een inrichting" werd met het besluit van de Vlaamse Regering van 12 mei 2006 (B.S. van 30 juni 2006) volledig conform gemaakt met de definitie van artikel 2, 10, b) van de EG-richtlijn 96/61/EG van 24 september 1996 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging, zoals die is aangevuld door de EG-inspraakrichtlijn 2003/35/EG van 26 mei 2003.

De definitie van het begrip "belangrijke wijziging van een inrichting" is relevant voor de toepassing van artikel 6bis, §1, 3° van titel I van het VLAREM. De §2 van ditzelfde artikel bepaalt immers inzonderheid: "§ 2. Voor de toepassing van de bepalingen van §1, 3° wordt aangenomen dat elk van de volgende verandering van die aard is dat ze een bijkomend risico voor de mens of een aantasting van het leefmilieu inhoudt of de bestaande hinder vergroot :

1° een belangrijke wijziging van een vergunde inrichting, ongeacht of deze inrichting samen met andere vergunde inrichtingen als een geheel moet worden beschouwd overeenkomstig de definitie van milieutechnische eenheid, bedoeld in artikel 1.1.2 van titel II van het VLAREM;

.....".

Met bovenvermelde aanpassing werd de definitie van het begrip "belangrijke wijziging van een inrichting", met oog op vereenvoudiging, algemeen toepasbaar gemaakt, dus ook op inrichtingen andere dan GPBV-installaties. In de praktijk blijkt deze benadering echter voor andere inrichtingen dan GPBV-installaties te leiden tot een "uitholling" van de toepasbaarheid van de vereenvoudigde mededelingsprocedure voor kleine veranderingen" voorzien in artikel 6bis, §3, van titel I van het VLAREM.

Met punt 1° van dit artikel wordt de definitie derwijze aangepast dat het begrip "belangrijke wijziging van een GPBV-inrichting", conform de EG-regelgeving, nog enkel is gerelateerd aan GPBV-installaties. Dit stelt geen probleem vermits voor de toepassing van de bepalingen van artikel 6bis, §1, 3° van titel I van het VLAREM voor de inrichtingen andere dan GPBV-installaties de voorwaarde van artikel 6bis, §2, 2° onverminderd van kracht blijft:

"2° een uitbreiding van een vergunde inrichting met meer dan 50 %, ongeacht of deze inrichting samen met andere vergunde inrichtingen als een geheel moet worden beschouwd overeenkomstig de definitie van milieu-technische eenheid, bedoeld in artikel 1.1.2 van titel II van het VLAREM;"

▪ Punt 2°:

Dit punt 2° beoogt een vervolledigen van de omzetting van de EG-richtlijn 1999/31/EG van 26 april 1999 betreffende het storten van afvalstoffen, meer bepaald het opnemen van de definitie van "ondergrondse opslag". Ter zake is er het met redenen omkleed advies van de EU-Commissie 2006/2477 C(2008) 0177 van 31 januari 2008, dat - voor wat het Vlaamse Gewest betreft - betrekking heeft op de niet-omzetting van het artikel 2, punt f), j) en k) en van de bijlage III, punt 4), punt C. van de voornoemde richtlijn 1999/31/EG. Dit artikel 2, punt f), definieert "ondergrondse opslag" als volgt:

"f) ondergrondse opslag: een permanente afvalopslagvoorziening in een diepe onderaardse ruimte zoals een zout- of kaliummijn;"

In het met redenen omkleed advies van de EU-Commissie 2006/2477 C(2008) 0177 van 31 januari 2008 wordt opgelegd:

"Krachtens artikel 226, eerste alinea, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap verzoekt de Commissie het Koninkrijk België de nodige maatregelen te nemen om aan dit met redenen omkleede advies binnen twee maanden na de ontvangst ervan gevolg te geven."

Artikel 2

Het begrip "gebied" is in artikel 1.1.2, "Definities algemeen", van titel II van het VLAREM gedefinieerd als volgt:

"tenzij anders gepreciseerd in de desbetreffende hoofdstukken, afdelingen of subafdelingen, gebied bepaald in de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen en/of andere plannen van aanleg vastgesteld in uitvoering van

de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw met bestemmingsvoorschriften zoals bepaald in het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van ontwerp-gewestplannen en gewestplannen;".

De regelgeving inzake de organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw waarnaar in deze definitie wordt verwezen is inmiddels grondig gewijzigd.

Met dit artikel wordt een geactualiseerde definitie van het begrip "gebied" ingevoegd in titel I van het VLAREM. De ruimtelijke bestemmingsgebieden, vastgesteld door de gewestplannen in uitvoering van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, blijven van kracht tot deze door gewestelijke, provinciale of gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen vastgesteld in uitvoering van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening worden gewijzigd. Dit heeft tot gevolg dat gedurende de komende jaren nog altijd ruimtelijke bestemmingsgebieden zoals bepaald in de oude gewestplannen van toepassing zullen zijn, maar tegelijk ook reeds nieuwe gebiedsaanduidingen bepaald in de ruimtelijke uitvoeringsplannen ingang zullen vinden. Vanuit dit gegeven viseert de definitie van het begrip "gebied" zowel de oude als de nieuwe ruimtelijke bestemmingsgebieden. Tussen beide gebieden wordt een link gelegd rekening houdend met de beslissing van de Vlaamse Regering van 27 juli 2007.

Vermits artikel 1.1.2 van titel II van het VLAREM bepaalt dat "de begrippen en definities vermeld in artikel 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende het algemeen reglement voor de milieuvergunning, hierna titel I van het VLAREM genoemd, ook van toepassing zijn op" titel II van het VLAREM, kan de definitie van "gebied" in artikel 1.1.2, "Definities algemeen", van titel II van het VLAREM worden geschrapt (zie artikel 33, 1°).

Artikel 3

Met deze wijziging van artikel 2, wordt, met oog op vereenvoudiging, de omschrijving van de inhoud van het meldingsformulier weggelaten en wordt hier nu nog enkel verwezen naar de in bijlage 3 vastgestelde modelformulieren.

Indien de inrichting zich over het grondgebied van slechts één gemeente uitstrekt, moet de melding in regel slechts gebeuren in één exemplaar. Dit éne exemplaar moet om materiële reden steeds in schriftelijke vorm zijn. Met punt 4° van dit artikel wordt een nieuwe §6 toegevoegd die het mogelijk maakt eventuele bijkomende exemplaren van de melding toe te voegen op elektronische drager.

Artikel 4

Met deze wijziging van artikel 4 wordt beoogd de afdeling van de Vlaamse Milieumaatschappij bevoegd voor grondwater geïnformeerd te houden over de grondwater gerelateerde 3de klasse-inrichtingen. Dit in het kader van inzonderheid haar bevoegdheden bedoeld in het decreet van 18 juli 2003 betreffende integraal waterbeleid. Daarbij wordt ook voorzien dat de betreffende afschriften in digitale vorm, conform het formaat in open standaard, kunnen worden verstuurd.

Artikel 5

Met deze wijziging van artikel 5 wordt, met oog op vereenvoudiging, de omschrijving van de inhoud van het vergunningsaanvraagformulier weggelaten en wordt hier nu nog enkel verwezen naar het in bijlage 4 vastgestelde modelformulier. De opsomming van de bij de vergunningsaanvraag te voegen bijlagen wordt in het artikel behouden. In §5 en §6 wordt voor het

milieueffectrapport en het veiligheidsrapport verwezen naar de bepalingen van Titel IV, Hoofdstuk III, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

Artikel 6

Dit artikel beoogt een aanpassing van het artikel 6bis, §2, eerste lid, van titel I van het VLAREM in het licht van de aanpassing van de definitie van "belangrijke wijziging van een GPBV-inrichting" (zie hoger artikel 1, 2°).

Artikel 7

Dit artikel past artikel 6ter van titel I van het VLAREM aan overeenkomstig de wijziging van de bijlage 3 (zie verder).

Artikel 8

Deze wijziging en aanvulling van artikel 6quater, §3, eerste lid, beoogt de mededelingen kleine verandering die betrekking hebben op een inrichting die is ingedeeld:

- in de subrubrieken 9.3 tot en met 9.8 of rubriek 28.3 niet meer voor advies voor te leggen aan de Vlaamse Landmaatschappij conform het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen;
- in de rubrieken 52 tot en met 56 van de indelingslijst voor advies ook voor te leggen aan de afdeling van de Vlaamse Milieumaatschappij, bevoegd voor grondwater.

Artikel 9

Het betreft hier een correctie van een erratum dat bij de vervanging ervan bij het besluit van de Vlaamse Regering van 29 september 2000 is geslopen in §1 van artikel 8 van VLAREM I. Met name wordt in de verwijzing naar bijlage 6 nu nog enkel naar kolom 3 van de delen 1 en 2 verwezen.

Artikel 10

De adviesverlenende overheidsorganen worden in artikel 20 van VLAREM I aangepast conform het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen (de Vlaamse Landmaatschappij wordt geschrapt) alsook conform het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (de inzake advisering van de stedenbouwaspecten bevoegde diensten worden herschikt).

Artikel 11

Deze aanpassing van artikel 21, §8, 1°, breidt het adviesdomein van de afdeling van de Vlaamse Milieumaatschappij bevoegd voor grondwater uit tot de verschillende aspecten van het grondwater. Niet enkel over de capaciteit van de watervoerende lagen, maar ook over de kwaliteit van het grondwater en de interactie tussen de verschillende watervoerende lagen. Al de gegevens waarover de afdeling beschikt (o.a. modelleringen, kwaliteitskaarten, meetnetten,...) kunnen ter onderbouwing van het advies worden gebruikt.

Verder worden ook aanpassingen doorgevoerd ter conformering aan het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen en het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Artikel 12

Aanpassingen van artikel 22 van VLAREM I ter conformering aan het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen en het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Artikel 13

Conform het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen wordt in artikel 26 van VLAREM I de vertegenwoordiging van de Vlaamse Landmaatschappij in de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie geschrapt. Verder is de verwijzing in hetzelfde artikel 26 naar artikel 7, §5, van het Milieuvergunningsdecreet zonder voorwerp geworden ingevolge de opheffing van dit artikel 7 door het wijzigingsdecreet van 18 december 2002.

Artikel 14

Invoeging van een §1bis in artikel 30bis van VLAREM I conform het Samenwerkingsakkoord van 13 december 2002 tussen de Federale Staat, het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de uitvoering en financiering van bodemsanering van tankstations. Dit Samenwerkingsakkoord bepaalt dat gedurende de termijn waarvoor de eigenaar zich ertoe verbonden heeft dat er geen nieuw tankstation op zijn eigendom mag uitgeoefend worden, er geen nieuwe milieuvergunning mag aangevraagd worden voor de uitbating van een tankstation.

In het eerste lid van deze nieuwe §1bis, wordt het algemene principe opgenomen: met name dat er een verbod geldt om gedurende een zekere periode een vergunning af te leveren.

In het tweede lid wordt verduidelijkt dat deze periode waarvan sprake in het eerste lid zal blijken uit een attest dat de aanvrager bij zijn milieuvergunningsaanvraag moet voegen. Dit attest wordt afgeleverd door BOFAS vzw.

In het derde lid wordt aangegeven dat indien de periode waarvan sprake is in het tweede lid reeds verstreken is voor die terreinen waarop een tankstation gevestigd was dat gesloten werd vóór 1 januari 1993 en waarvoor een ontvankelijke aanvraag tot tussenkomst in het kader van sluiting, al dan niet bij wijze van overgangsmaatregel, is ingediend bij BOFAS vzw, de milieuvergunning moet worden geweigerd tenzij de OVAM een document heeft overgemaakt waaruit blijkt dat de uitbating van een nieuw tankstation mogelijk is. Immers de OVAM zal voor die terreinen aan de verguningsverlenende overheid moeten meedelen of er al dan niet een tankstation mag worden uitgebaat. Het criterium daarbij is of de uitbating van een nieuw tankstation de bodemsanering - die aan de gang is, dan wel nog moet opgestart worden - hindert of niet. Hindert de uitbating de bodemsanering niet, dan kan een vergunning afgeleverd worden.

Artikel 15

Aanpassing van artikel 35 van VLAREM I conform het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen.

Artikel 16

Aanpassing van artikel 36 van VLAREM I conform het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen.

Artikel 17

Met dit artikel wordt aan artikel 39, §1 een tweede en een derde lid toegevoegd in overeenstemming met respectievelijk:

- het artikel 18 van het Milieuvergunningsdecreet, zoals gewijzigd door het decreet van 11 mei 1999;
- het artikel 45bis van het Milieuvergunningsdecreet, ingevoegd bij het decreet van 19 mei 2006 (artikel 17).

Artikel 18

Met dit artikel wordt in artikel 42, §2, de verwijzing aangepast naar het nieuwe model van meldingsformulier voor de overname van een inrichting door een andere exploitant, zoals vastgesteld in bijlage 3.C van bijlage 3 bij titel I van het Vlarem.

Verder worden §3 en §4 conform het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen aangepast.

Artikel 19

Een adequaat beheer van de watervoerende lagen en van de grondwatervoorraden vereist de melding van het buiten gebruik stellen van een grondwaterwinning, teneinde te allen tijde een overzicht te behouden waar er grondwater wordt opgepompt en met welke hoeveelheden. Hetzelfde geldt voor de kunstmatige aanvulling van grondwater. In artikel 44 wordt daarom de verplichting ingeschreven dat het definitief buiten gebruik stellen van dergelijke inrichtingen moet worden gemeld.

Artikel 20

Met dit artikel wordt in artikel 45 de bevoegde overheid om vergunningsvoorwaarden te wijzigen in overeenstemming gebracht met artikel 21 van het Milieuvergunningendecreet zoals dit is gewijzigd door artikel 13 van het decreet van 19 mei 2006 houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu en energie dat als volgt luidt

"Art. 13. In artikel 21, § 1, van hetzelfde decreet wordt het tweede lid vervangen door wat volgt :

« Voor de toepassing van dit artikel wordt onder 'bevoegde overheid' verstaan "de overheid die in eerste aanleg bevoegd is. »".

Artikel 21

Dit artikel past het artikel 46 van VLAREM I aan conform het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen.

Artikel 22

Met dit artikel wordt in artikel 47 de bevoegde overheid om de milieuvergunning te schorsen of op te heffen in overeenstemming gebracht met artikel 36 van het Milieuvergunningendecreet zoals dit is gewijzigd door artikel 16 van het decreet van 19 mei 2006 houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu en energie dat als volgt luidt:

"Art. 16. In artikel 36, § 1, van hetzelfde decreet wordt het tweede lid vervangen door wat volgt :

« Voor de toepassing van dit artikel wordt onder 'bevoegde overheid' verstaan "de overheid die in eerste aanleg bevoegd is. »".

Artikel 23

Met dit artikel wordt in artikel 49, §1, 3°, het beroepsrecht inzake stedenbouwkundige aspecten aangepast aan de nieuwe opties inzake stedenbouwkundige advisering van milieuvergunningendossiers. Deze aanpassing zal door een wijziging van het milieuvergunningendecreet worden onderbouwd.

Verder wordt artikel 49, §3, 1°, in overeenstemming gebracht met artikel 24, §3, van het Milieuvergunningendecreet zoals dit is gewijzigd door artikel 14 van het decreet van 19 mei 2006 houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu en energie dat als volgt luidt

"Art. 14. In artikel 24, § 3, van hetzelfde decreet wordt tussen het eerste en tweede lid een nieuw lid ingevoegd, dat luidt als volgt :

« Wanneer het beroep wordt ingediend door de gouverneur, het college van burgemeester en schepenen of de adviesverlenende overheidsorganen, wordt de beslissing, vanaf de bekendmaking van de ontvankelijkheidsverklaring van het beroep aan de exploitant,

geschorst gedurende een termijn van maximaal 150 kalenderdagen. »”.

Artikel 24

Huidig artikel 50, 2°, van titel I van het VLAREM schrijft voor dat het college van burgemeester en schepenen alsook de adviesverlenende overheidsorganen een voor eensluidend verklaard afschrift moeten krijgen van de ontvankelijke beroepen. Zoals de praktijkervaring leert, kan met het oog op administratieve vereenvoudiging de eis “voor eensluidend verklaard” worden geschrapt. Dit artikel voert deze wijziging door.

Artikel 25

Met dit artikel wordt artikel 51, §3, 1°, in overeenstemming gebracht met artikel 24, §3, van het Milieuvergunningendecreet zoals dit is gewijzigd door artikel 14 van het decreet van 19 mei 2006 houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu en energie dat als volgt luidt

“Art. 14. In artikel 24, § 3, van hetzelfde decreet wordt tussen het eerste en tweede lid een nieuw lid ingevoegd, dat luidt als volgt :
« Wanneer het beroep wordt ingediend door de gouverneur, het college van burgemeester en schepenen of de adviesverlenende overheidsorganen, wordt de beslissing, vanaf de bekendmaking van de ontvankelijkheidsverklaring van het beroep aan de exploitant, geschorst gedurende een termijn van maximaal 150 kalenderdagen. »”.

Artikelen 26 en 27

Huidige artikel 52, 2° en 54, § 4, 2°, a) van titel I van het VLAREM schrijven voor dat de deputatie van de provincieraad, de burgemeester alsook de adviesverlenende overheidsorganen (artikel 52, 2°) respectievelijk de adviesverlenende overheidsorganen (54, § 4, 2°, a)), een voor eensluidend verklaard afschrift moeten krijgen van de ontvankelijke beroepen. Zoals de praktijkervaring leert, kan met het oog op administratieve vereenvoudiging de eis “voor eensluidend verklaard” worden geschrapt. Deze artikelen voeren deze wijziging door.

Artikel 28

Met punt 1° van dit artikel wordt de eerste lijnstoezichtsbevoegdheid van de ambtenaren van de afdeling bevoegd voor milieuhandhaving in artikel 58, 2°, uitgebreid tot de inrichtingen van klasse 2 die in de vierde kolom van de indelingslijst met het symbool A zijn aangeduid. Door de vereenvoudiging van de indelingslijst verschuift immers een aantal huidige inrichtingen eerste klasse naar de tweede klasse. Bovenvermelde uitbreiding beoogt het toezicht over deze “grotere” tweede klasse-inrichtingen onverminderd te handhaven.

Met punt 2° wordt op vraag van het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid, Afdeling Toezicht volksgezondheid, de toezichtsbevoegdheid van de ambtenaren bevoegd voor gezondheidszorg uitgebreid met het hoog toezicht over alle andere inrichtingen voor wat betreft de gezondheidsaspecten. Met deze uitbreiding wordt beoogd mogelijk te maken dat bedoelde ambtenaren bij klachten die een gezondheidsaspect inhouden kunnen optreden. Het ligt niet in de bedoeling dat deze ambtenaren op regelmatige basis toezicht uitoefenen in alle bedrijven, doch enkel na vooronderzoek door gemeentelijke milieuambtenaren en/of toezichtsambtenaren van de afdeling bevoegd voor milieuhandhaving.

Artikel 29

Dit artikel corrigeert een erratum in artikel 59, §2, van titel I van het VLAREM.

HOOFDSTUK II. WIJZIGINGEN VAN BIJLAGEN BIJ TITEL I VAN HET VLAREM

Artikel 30

Met dit artikel wordt de indelingslijst milieutechnisch geactualiseerd op basis van het onder de algemene toelichting uiteengezette actualisatieprincipe. De indelingscriteria inzake "geïnstalleerde totale drijfkracht" van de betreffende rubrieken worden quasi systematisch geactualiseerd zoals uiteengezet onder de algemene toelichting, behalve voor wat betreft de rubrieken 30.1 (mechanisch behandelen van minerale producten) en 30.3 (mortel en betonmortelcentrales) waarvoor de huidige indelingscriteria als voldoende representatief worden geëvalueerd. De rubrieken 4, 16.3.1, 20.3.2.a, 23.1.1, 28.1.a, 28.1.b, 28.1.c, 28.1.d, 30.6 en 44.1, worden evenmin op dit vlak gewijzigd maar dan om reden dat voor die rubrieken de drijfkracht niet alleen een maatstaf is voor potentiële geluids- en stofhinder, maar ook voor andere potentiële hinder en risico's die ruimer zijn dan stof en geluid (vooral emissies asbest en andere gevaarlijke stoffen, veiligheidsrisico's, ...)

Tevens wordt positief gevolg gegeven aan de vraag in het gezamenlijke advies van 6 maart 2008 van de Minaraad en van de SERV om de VLAREM-indelingslijst aan te vullen met een achtste kolom "Vlarebo-inrichting". Deze 8ste kolom is een uitvoeringsbepaling van het decreet van 27 oktober 2006 betreffende de bodemsanering en de bodembescherming (Bodemdecreet) en vervangt de bijlage I van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2007 betreffende de bodemsanering en de bodembescherming (Vlarebo)

Gelet op de aldus uitgebreide aanpassing, wordt de indelingslijst in zijn geheel vervangen. Daartoe wordt de gewijzigde indelingslijst opgenomen als bijlage 1 bij het ontwerpbesluit.

Buiten de aanpassing van het indelingscriterium "geïnstalleerde totale drijfkracht" en de toevoeging van de achtste "VLAREBO"-kolom, betreffen de voornaamste milieutechnische aanpassingen:

- In de aanhef wordt conform het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen de legende van "L" geschrapt.
- De afvalstoffenrubriek 2 wordt als volgt geactualiseerd:
 - a) In de aanhef van rubriek 2 wordt de 6de opmerking geactualiseerd in het licht van de vroegere wijziging van het VLAREA. Het betreft hier de omschrijving vanaf welk ogenblik een afvalstof het statuut afvalstof verliest en secundaire grondstof wordt. Artikel 11, §2, van het afvalstoffendecreet bepaalt ter zake: "§2. De in §1 bedoelde afvalstoffen worden voor toepassing van dit decreet niet als afvalstoffen beschouwd van zodra zij worden afgeleverd bij een gebruiker die beschikt over de nodige vergunningen en/of voldoet aan de krachtens §1 vastgestelde voorwaarden om deze afvalstoffen als secundaire grondstoffen te gebruiken.". Artikel 4.1.1, §1, van het besluit van de Vlaamse regering van 5 december 2003 tot vaststelling van het Vlaams reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer (VLAREA), dat het besluit van de Vlaamse regering van 17 december 1997 tot vaststelling van het Vlaams reglement inzake afvalvoorkoming- en beheer volledig heeft vervangen, bepaalt ter zake het volgende: "§1. Bijlage 4.1 bevat de lijst met afvalstoffen die als secundaire grondstoffen mogen worden gebruikt op voorwaarde dat ze voldoen aan de voorwaarden, bepaald in afdeling 4.2. Een afvalstof verliest het statuut afvalstof en wordt secundaire grondstof vanaf het ogenblik dat ze voldoet aan de vastgestelde voorwaarden.". De 6de opmerking in de aanhef van rubriek 2 wordt nu conform gemaakt met deze bij besluit van de Vlaamse Regering van 5 december 2003 vastgestelde VLAREA-bepalingen.

- b) Aan de aanhef van subrubriek 2.1 wordt vooreerst een opmerking toegevoegd om duidelijk te maken dat de opslag en overslag van dierlijke bijproducten die worden beschouwd als afvalstoffen zoals bedoeld in het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zijn ingedeeld onder de subrubriek 2.2.4 en vallen niet onder deze subrubriek 2.1. Het is met name zo dat in het licht van de EU-Verordening 1774/2002 van 3 oktober 2002 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten moet aangenomen worden dat dergelijke afval in alle gevallen naar een intermediair of verwerkingsbedrijf moet afgevoerd worden.

Verder wordt een rubriek 2.1.3 ingevoegd voor de tussentijdse opslag van uitgegraven bodem die onder het "afvalstatuut" valt.

Na de wijziging door artikel 27 van het decreet van 19 mei 2006 (B.S. van 20 juni 2006) houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu en energie, bepaalt artikel 4 van het Afvalstoffendecreet het volgende:

"Zijn geen afvalstoffen als bedoeld in dit decreet:

1. gasvormige effluenten die in de atmosfeer worden uitgestoten;
2. dierlijk mest, als bedoeld in het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen verontreiniging door meststoffen;
3. afvalwater, met uitzondering van afvalstoffen in vloeibare toestand.
4. **bodem, uitgegraven buiten ontginningsgebieden, die overeenkomstig de voorwaarden bepaald in of krachtens het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering wordt gebruikt."**

Deze decretale bepaling betekent gewoon dat niet (en licht) verontreinigde bodem die overeenkomstig het Bodemsaneringsdecreet wordt gebruikt niet onder het toepassingsgebied valt van het afvalstoffendecreet. Deze regeling is conform het oorspronkelijke vereenvoudigingsprincipe volgens hetwelk dubbele regelgeving maximaal moet vermeden worden (eenzelfde benadering is overigens ook gevolgd voor mestoverschotten). Het gebruik van niet verontreinigde uitgegraven bodem is uitgebreid geregeld door het hoofdstuk XIII van titel IV van het VLAREBO (besluit van de Vlaamse Regering van 14 december 2007 betreffende de bodemsanering en de bodembescherming). Met de voormelde decretale wijziging werd dubbel gebruik met het Afvalstoffendecreet uitgesloten. Blijft nu nog evenwel het dubbel gebruik met VLAREM ingevolge de VLAREM-rubrieken 60 en 61 die werden ingevoegd bij besluit van de Vlaamse Regering van 31 mei 2002 (BS van 19 juni 2002) respectievelijk bij besluit van de Vlaamse Regering van 28 november 2003 (BS van 13 februari 2004).

Europees gezien verandert bovenvermelde decreetwijziging uiteraard niets aan wat op EU-niveau onder het begrip "afval" moet worden verstaan. Voor verontreinigde grond die volgens de EU-regels als afval moet worden bestempeld, zullen aldus onverminderd de regels moeten gerespecteerd blijven van de EG-richtlijn 2006/12/EG van 5 april 2006 betreffende afvalstoffen [codificatie van de EG-richtlijn 75/442/EEG (artikelen 9, 10 en 11) van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen, zoals gewijzigd bij EG-richtlijn 91/156/EEG van 18 maart 1991, EG-richtlijn 91/692/EEG van 23 december 1991, de Beschikking 96/350/EG van de EU-Commissie van 24 mei 1996 en de EU-Verordening (EG) nr. 1882/2003 van het Europees Parlement en de Raad van 29 september 2003]:

- Volgens artikel 9 van de EG-richtlijn 2006/12/EG van 5 april 2006 betreffende afvalstoffen moet iedere inrichting of

onderneming die de in bijlage II A bij de richtlijn bedoelde handelingen verricht, een vergunning hebben. Geviseerd zijn hier de verwijderingshandelingen. Het VLAREBO-gebruik viseert enkel nuttige toepassingen zodat dit buiten het toepassingsgebied van artikel 9 valt.

- Volgens artikel 10 van dezelfde EG-richtlijn moet ook iedere inrichting of onderneming die de in bijlage II B bij de richtlijn bedoelde handelingen verricht, een vergunning hebben. Geviseerd zijn hier de nuttige toepassingen. Artikel 11 van dezelfde EG-richtlijn voorziet voor nuttige toepassingen de mogelijkheid van een meldingsplicht (= registratie) ter vervanging van de milieuvergunningplicht. Artikel 11 bepaalt immers:

"Artikel 11

1. Onverminderd de bepalingen van Richtlijn 91/689/EEG van de Raad van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen (1), kunnen van de in artikel 9 of artikel 10 bedoelde vergunning worden vrijgesteld:

- a) inrichtingen of ondernemingen die hun afvalstoffen op de plaats van productie in eigen beheer verwijderen, en
- b) inrichtingen of ondernemingen die afvalstoffen nuttig toepassen.

2. De in lid 1 bedoelde vrijstelling kan alleen worden verleend:

- a) indien de bevoegde instanties algemene voorschriften per type activiteit hebben uitgevaardigd waarin soort en hoeveelheid afvalstoffen zijn vastgesteld en is aangegeven onder welke voorwaarden de activiteit kan worden vrijgesteld van een vergunning, en
- b) indien de soorten of de hoeveelheden afvalstoffen en de wijzen van verwijdering of nuttige toepassing van dien aard zijn dat aan de voorwaarden van artikel 4 wordt voldaan.

3. De in lid 1 bedoelde inrichtingen of ondernemingen dienen zich bij de bevoegde instanties te laten registreren."

In VLAREM-termen betekent dit dat deze inrichtingen minstens meldingsplichtig klasse 3 moeten zijn.

Tot dusver werd ervan uitgegaan dat niet-verontreinigde uitgegraven bodem geen afvalstof is, ook niet op EU-niveau. In de EURAL-afvalcatalogus zijn met name voor de sector "17 BOUW- EN SLOOPAFVAL (INCLUSIEF AFGEGRAVEN GROND VAN VERONTREINIGDE LOCATIES)" wel volgende verontreinigde gronden als afvalstof opgenomen:

17 05	grond (inclusief uitgegraven bodem van verontreinigde locaties), stenen en baggerspecie
17 05 03*	grond en stenen die gevaarlijke stoffen bevatten
17 05 04	niet onder 17 05 03 vallende grond en stenen
17 05 05*	baggerspecie die gevaarlijke stoffen bevat
17 05 06	niet onder 17 05 05 vallende baggerspecie

Samengevat kan dus gesteld worden dat in de mate het gebruik door VLAREBO is geregeld van door de EURAL-catalogus geviseerde

verontreinigde gronden, deze nuttige toepassing minstens een VLAREM-Klasse 3 inrichting moet zijn. In het licht van de bovenvermelde wijziging van het Afvalstoffendecreet kan deze inrichting niet zijn ingedeeld in de VLAREM-afvalstoffenrubriek 2. "Grond met stenen" blijft dus op EU-niveau een afvalstof, maar niet volgens de Vlaamse milieuwetgeving indien het gebruik ervan conform het VLAREBO gebeurt. Behalve het VLAREBO zijn in dat geval, wat VLAREM betreft, mogelijkwijze enkel de rubrieken 60 en 61 van toepassing.

Onder de nieuwe rubriek 2.1.3 valt de tussenopslag van verontreinigde uitgegraven bodem die rekening houdend met bovenvermelde wijziging van het Afvalstoffendecreet nog onder het begrip afvalstof blijft ressorteren.

Een gelijkaardige benadering geldt voor bagger- en ruimingsspecie. Het gebruik van bagger- en ruimingsspecie als secundaire grondstof voor bodem is geregeld door de onderafdeling III "Voorwaarden voor het gebruik als bodem" van het VLAREA. Om ook hier een dubbele regelgeving te vermijden, is dit gebruik als secundaire grondstof niet ingedeeld onder de gewijzigde rubriek 60. Bagger- en ruimingsspecie die niet voldoet aan de VLAREA-voorwaarden voor gebruik als bodem valt onder de indelingsrubriek 2.3.7.

- c) een subrubriek 2.1.3 wordt toegevoegd met betrekking tot de tussentijdse opslag van bodem die niet wordt gebruikt overeenkomstig de voorwaarden van hoofdstuk X van het VLAREBO, bepaald krachtens het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering;
- d) Subrubriek 2.2.1, b) wordt aangepast aan de evolutie van wat heden onder gevaarlijk met huishoudelijke afvalstoffen vergelijkbare afval kan worden verstaan. Inzonderheid worden onder deze subrubriek de containerparken geviseerd waar niet alleen klein gevaarlijk afval selectief wordt ingezameld, maar ook wit- en bruingoed en asbestcementafval.
- e) Gevolg gevend aan de vraag van de bevoegde afdeling, wordt voor subrubriek 2.2.1, e), 2° het inwinnen van het advies van de afdeling bevoegd voor het toezicht volksgezondheid geschrapd.
- f) Het artikel 14, §6, van het afvalstoffendecreet bepaalt: "Het nuttig toepassen van afvalstoffen is een vergunnings- of meldingsplichtige handeling als bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning". Het artikel 24 van hetzelfde decreet bepaalde verder dat in afwijking van dit artikel 14, § 6, gevaarlijke afvalstoffen enkel nuttig mochten worden toegepast in inrichtingen die over een milieuvergunning beschikken als bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning. Door deze laatste bepaling was het niet mogelijk om de opslag van voertuigwrakken die nog gevaarlijke vloeistoffen of gevaarlijke onderdelen bevatten in te delen in 3de klasse. Bij artikel 2 van het decreet van 25 mei 2007 houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu, energie en openbare werken werd bovenvermeld artikel 24 opgeheven. Ingevolge de opheffing van dit artikel 24 kan de subrubriek 2.2.2, d) verder vereenvoudigd worden.
- g) Om duidelijker te stellen dat onder deze subrubriek enkel de andere gevaarlijke afvalstoffen vallen die niet door een vorige subrubriek van rubriek 2.2.2 zijn geviseerd, wordt gepreciseerd dat het gaat om "andere" gevaarlijke afvalstoffen. Gevolg gevend aan de vraag van de bevoegde afdeling, wordt voor de subrubriek 2.2.2, g), 2° het

inwinnen van het advies van de afdeling bevoegd voor het toezicht volksgezondheid geschrapd.

- h) In de lijn van de beoogde vereenvoudiging en actualisatie worden de indelingscriteria onder rubriek 2.2.3 verhoogd en wordt daarbij voor deze in nuttige toepassing kaderende activiteit ook een 3de klasse ingevoerd. De herindeling past tevens in de benadering van de voortgangsrapportage over het uitvoeringsplan organisch-biologisch afval om ook aandacht te besteden aan kleinschalige composteringen.

Onder de nieuwe subrubriek 2.2.3, d), wordt een aparte indeling voorzien voor de opslag en voorbehandeling van maaisel in afwachting van een nuttige toepassing. Conform de uitzondering vermeld onder de aanhef van de hoofdrubriek 2, is de voorlopige opslag en de mechanische behandeling van maaisel op de plaats van productie, voorafgaand aan elke inzameling, die gebeurt in functie van een georganiseerde afvoer van afvalstoffen niet ingedeeld en dus ook niet geviseerd door deze subrubriek.

In het Uitvoeringsplan Organisch- Biologisch Afval werd de te verwerken hoeveelheid bermmaaisel geraamd op 200.000 ton per jaar. De belangrijkste verwerkingsmogelijkheid en misschien op langere termijn de enige oplossing voor bermmaaisel is compostering. Dit is momenteel ook de meest toegepaste verwerkingstechniek, in combinatie met bepaalde voorbehandelingstechnieken. De bedoeling van de invoering van deze specifieke subrubriek is het bermmaaisel dat conform het bermbesluit van 27 juni 1984 binnen de 10 dagen na het maaien van de bermen verwijderd moet worden, op een vlotte en gecontroleerde manier te kunnen opslaan of voorbehandelen, in afwachting van een verdere verwerking voor nuttige toepassing. Aangezien het probleem zich niet beperkt tot het maaisel van bermen, slaat de nieuwe subrubriek op maaisel afkomstig van bermen (zowel langs wegen als langs waterkanten) en natuurgebieden.

- i) Onder subrubriek 2.2.4 wordt de terminologie in overeenstemming gebracht met deze van de EU-Verordening 1774/2002 van 3 oktober 2002 tot vaststelling van de gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten. De subrubriek 2.2.4 viseert de dierlijke bijproducten die voldoen aan de definitie van afvalstof van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen. De dierlijke bijproducten, andere dan afvalstoffen als bedoeld in het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, vallen onder de subrubriek 45.18.

De EU-Verordening 1774/2002 werd inmiddels al zeven maal gewijzigd door:

- de EU-Verordening 808/2003 van 12 mei 2003;
- de EU-Verordening 668/2004 van 10 maart 2004;
- de EU-Verordening 92/2005 van 19 januari 2005;
- de EU-Verordening 93/2005 van 19 januari 2005;
- de EU-Verordening 416/2005 van 11 maart 2005;
- de EU-Verordening 181/2006 van 1 februari 2006;
- de EU-Verordening 208/2006 van 7 februari 2006.

Bedoelde verordening heeft de EU-richtlijn 90/667/EEG van 27 november 1990 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften voor de verwijdering en verwerking van dierlijke afvallen, voor het in de handel brengen van dierlijke afvallen en ter voorkoming van de aanwezigheid van ziekteverwekkers in diervoeders van dierlijke

oorsprong (vissen daaronder begrepen) alsook de EU-Beschikkingen 95/348/EG en 1999/534/EG ingetrokken.

Deze ingetrokken EU-richtlijn legde als beginsel vast dat alle dierlijke afvallen, ongeacht de oorsprong ervan, na een passende behandeling voor de productie van voedermiddelen mochten worden gebruikt. De Wetenschappelijke EU-Stuurgroep had sedert de aanneming van die richtlijn een aantal adviezen aangenomen. De belangrijkste conclusie daarvan was dat dierlijke bijproducten afkomstig van dieren die na een gezondheidsinspectie voor menselijke consumptie ongeschikt zijn verklaard, niet in de voederketen mogen komen. Rekening houdend met deze adviezen wordt in de Verordening met betrekking tot de te nemen maatregelen een onderscheid gemaakt naargelang van de aard van de gebruikte dierlijke bijproducten. Het mogelijke gebruik van bepaalde dierlijke materialen wordt beperkt en regels worden vastgesteld voor ander gebruik van dierlijke bijproducten dan in diervoeders en voor de verwijdering ervan. Deze verordening stelt aldus veterinaire rechtelijke en volksgezondheidsvoorschriften vast inzonderheid voor het verzamelen, vervoeren, opslaan, hanteren, verwerken en gebruiken of verwijderen van dierlijke bijproducten, teneinde te voorkomen dat deze producten een risico voor de gezondheid van mens of dier vormen. Vanuit oogpunt van milieuvergunningenregelgeving valt te noteren dat de EU-Verordening inzonderheid volgende soorten van inrichtingen kent (definities uit bijlage 1 van de verordening):

- **categorie 1-verwerkingsbedrijf:** een bedrijf waar categorie 1-materiaal wordt verwerkt voordat het definitief wordt verwijderd;
- **categorie 2-verwerkingsbedrijf:** een bedrijf waar categorie 2-materiaal wordt verwerkt voordat het definitief wordt verwijderd, verder wordt verwerkt of wordt gebruikt;
- **categorie 3-verwerkingsbedrijf:** een bedrijf waar categorie 3-materiaal tot verwerkte dierlijke eiwitten en andere verwerkte producten wordt verwerkt die als voedermiddel gebruikt kunnen worden;
- **intermediair categorie 1- of categorie 2-bedrijf:** een bedrijf waar niet verwerkt categorie 1- of categorie 2-materiaal wordt gehanteerd en/of tijdelijk opgeslagen met het oog op verder vervoer naar de eindbestemming en waar bepaalde voorbereidende activiteiten, zoals het verwijderen van huiden en het verrichten van keuringen na de slacht, kunnen plaatsvinden;
- **intermediair categorie 3-bedrijf:** een bedrijf waar niet-verwerkt categorie 3-materiaal wordt gesorteerd en/of versneden en/of gekoeld of diepgevroren in blokken en/of tijdelijk opgeslagen met het oog op verder vervoer naar de eindbestemming;
- **categorie 2-oleochemisch bedrijf:** een bedrijf voor de verwerking van gesmolten vet dat overeenkomstig de eisen van bijlage VI, hoofdstuk III, is geproduceerd uit categorie 2-materiaal;
- **categorie 3-oleochemisch bedrijf:** een bedrijf voor de verwerking van gesmolten vet dat is geproduceerd uit categorie 3-materiaal;
- **bedrijf voor de productie van voeder voor gezelschapsdieren:** een bedrijf waar voeder voor gezelschapsdieren, hondenkluiven of smaakgevend ingewanden worden geproduceerd en waar bepaalde dierlijke bijproducten worden gebruikt bij de productie van dergelijk voer of dergelijke kluiven of smaakgevend ingewanden;
- **verwerkingsbedrijf:** een bedrijf waar dierlijke bijproducten worden verwerkt waarbij onder "**verwerkte producten**" wordt verstaan dierlijke bijproducten die een van de verwerkingsmethoden of een andere behandeling volgens de eisen van bijlage VII of VIII van de EU-Verordening hebben ondergaan;

- **opslagbedrijf:** een bedrijf, met uitzondering van de onder Richtlijn 95/69/EG¹ vallende bedrijven en tussenpersonen, waar verwerkte producten tijdelijk worden opgeslagen voordat zij voor hun einddoel worden gebruikt of definitief worden verwijderd;
- **technisch bedrijf:** een bedrijf waar dierlijke bijproducten worden gebruikt voor de vervaardiging van technische producten waarbij onder "**technische producten**" wordt verstaan rechtstreeks van bepaalde dierlijke bijproducten vervaardigde producten die niet voor menselijke consumptie of diervoeding bestemd zijn, zoals gelooide en behandelde huiden, jachttrofeeën, bewerkte wol, haar, varkenshaar, veren en delen van veren, serum van paardachtigen, bloedproducten, farmaceutische producten, medische hulpmiddelen, cosmetische producten, beenderproducten voor porselein, gelatine en lijm, biologische meststoffen, bodemverbeteraars, gesmolten vet, vetderivaten, verwerkte mest en melk en producten op basis van melk.

De EU-Verordening legt voor genoemde bedrijven enkel een erkenningsplicht, en geen expliciete milieuvergunningplicht op. Artikel 3 van de verordening schrijft echter wel voor dat de bepalingen van de verordening van toepassing zijn o.m. op het gebruik, de opslag, het hanteren, de verwerking en de verwijdering van dierlijke bijproducten en daarvan afgeleide producten en dat de lidstaten er zorg moeten voor dragen dat er toereikende maatregelen worden genomen om de naleving van deze verplichting te waarborgen. Voor het waarborgen van de naleving van deze verplichting is het meest efficiënt bedoelde bedrijven expliciet op te nemen in de VLAREM-indelingslijst zodat deze onder de toepassing vallen van de VLAREM-reglementering.

Zoals uit het hoger gegeven overzicht van de geïllustreerde soorten van inrichtingen blijkt, hanteert de EU-Verordening niet de term "bewerken" die tot dusver wel in de VLAREM-subrubriek 2.2.4 is geïllustreerd. Conform de terminologie van de EU-Verordening wordt daarom in deze subrubriek nu het begrip "intermediair bedrijf" ingevoerd.

- j) tot en met p) Gevolg gevend aan de vraag van de bevoegde afdeling, wordt voor de subrubrieken 2.2.5, 2.2.6,d), 2.2.7, 2.3.1, b), 2.3.2, b), c), d) en f), 2.3.3, a) en b) en 2.3.4 het inwinnen van het advies van de afdeling bevoegd voor het toezicht volksgezondheid geschrapd.
- In de rubriek 3 "Afvalwater en koelwater" wordt de subrubriek 3.1 en 3.3 opgeheven en worden de subrubrieken 3.2, 3.4 en 3.6 aangepast. Een verschillende indeling voor lozingen zonder behandeling in een afvalwaterzuiveringsinstallatie (subrubrieken 3.2 en 3.4) en voor de exploitatie van een afvalwaterzuiveringsinstallatie met lozing van het effluentwater (subrubrieken 3.6) wordt behouden. De vrij ingewikkelde opsplitsing van deze rubriek wordt verder drastisch vereenvoudigd:
 - a) vooreerst wordt de lozing van huishoudelijk afvalwater afkomstig van bedrijven tot een vuilvracht van 20 inwonersequivalenten niet meer ingedeeld, naar analogie met het milieutechnisch volledig vergelijkbaar huishoudelijk afvalwater van de woongelegenheden; de lozing van huishoudelijk afvalwater afkomstig van bedrijven met een vuilvracht van meer dan 20 inwonersequivalenten wordt ingedeeld in de derde klasse behalve wanneer het lozingspunt is gelegen in een

¹EG-richtlijn 95/69/EG van 22 december 1995 houdende vaststelling van de voorwaarden en bepalingen voor de erkenning en de registratie van bedrijven en tussenpersonen in de sector diervoeding

collectief te optimaliseren buitengebied wanneer het lozingspunt is gelegen in een gemeente waarvoor het gemeentelijke zoneringsplan definitief is vastgesteld; in dit laatste geval is de lozing ingedeeld in 2de klasse (nieuwe subrubriek 3.2);

- b) verder wordt voor de lozingen van bedrijfsafvalwater van meer dan 2 m³/h bij lozing van onbehandeld afvalwater, respectievelijk van meer dan 5 m³/h bij lozing van behandeld afvalwater - voor wat de indeling betreft - geen onderscheid meer gemaakt tussen bedrijfsafvalwater dat geen gevaarlijke stoffen bevat enerzijds en bedrijfsafvalwater dat wel één of meer gevaarlijke stoffen bevat (nieuwe subrubriek 3.4 en 3.6.3); dit onderscheid wordt wel gehandhaafd voor lozingen tot en met 2 m³/h (subrubriek 3.4) respectievelijk 5 m³/h (subrubriek 3.6.3) om reden dat overeenkomstig de EG-regelgeving de lozingen van gevaarlijke stoffen steeds milieuvergunningplichtig moeten zijn.

Verder wordt in de aanhef van rubriek 3, onder opmerking 2, een bijkomend punt g) toegevoegd met betrekking tot het niet ingedeeld zijn van het lozen door schepen van waswaters afkomstig van het reinigen van de eigen ruimten. Dit conform het Verdrag inzake de verzameling, afgifte en inname van afval in de Rijn- en binnenvaart ondertekend te Straatsburg op 9 september 1996. Het dwingend in werking treden van dit verdrag is weliswaar nog afhankelijk van een ratificatie door België, die de enige ondertekenende staat is die het nog niet heeft goedgekeurd. De federale goedkeuringswet is in voorbereiding. Om de ratificatie door België mogelijk te maken dient het verdrag echter eveneens te worden goedgekeurd in de Gewestraden, vermits het een gemengd verdrag betreft. Bovendien vergt de uitvoering ervan ook een samenwerkingsakkoord tussen de Staat en de Gewesten. De onderhandelingen daarover zijn nog niet afgerond.

Ten slotte wordt, in overeenstemming met de EG-richtlijn 2000/60/EG van 23 oktober 2000 tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid en het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid, het begrip "oppervlaktewater" vervangen door het begrip "oppervlaktewaterlichaam". Dit begrip "oppervlaktewaterlichaam" is gedefinieerd als volgt:

- volgens artikel 2, 10° van de EG-richtlijn 2000/60/EG:
"10. „oppervlaktewaterlichaam”: een onderscheiden oppervlaktewater van aanzienlijke omvang, zoals een meer, een waterbekken, een stroom, een rivier, een kanaal, een deel van een stroom, rivier of kanaal, een overgangswater of een strook kustwater”;
- volgens artikel 3, §2, 6° van het decreet van 18 juli 2003:
"6. oppervlaktewaterlichaam:
een onderscheiden oppervlaktewater, zoals een meer, een wachtbekken, een spaarbekken, een stroom, een rivier, een kanaal, een overgangswater, of een deel van een stroom, rivier, kanaal of overgangswater;”.

- Gevolg gevend aan de vraag van de bevoegde afdeling, wordt voor de subrubrieken 4.3, a) en b) het inwinnen van het advies van de afdeling bevoegd voor het toezicht volksgezondheid toegevoegd.
- Conform het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen wordt voor alle subrubrieken van rubriek 9, in de vierde kolom het symbool "L" geschrapd.

- Aan rubriek 12.1 wordt de uitzondering "Elektriciteitsproductie op basis van zonne-energie is niet ingedeeld" toegevoegd.
- Het artikel 14, § 6, van het afvalstoffendecreet bepaalt: "Het nuttig toepassen van afvalstoffen is een vergunnings- of meldingsplichtige handeling als bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning". Het artikel 24 van hetzelfde decreet bepaalde verder dat in afwijking van dit artikel 14, § 6, gevaarlijke afvalstoffen enkel nuttig mochten worden toegepast in inrichtingen die over een milieuvergunning beschikken als bedoeld in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning. Door deze laatste bepaling was het niet mogelijk om de opslag van voertuigwrakken die nog gevaarlijke vloeistoffen of gevaarlijke onderdelen bevatten in te delen in 3de klasse. Bij artikel 2 van het decreet van 25 mei 2007 houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu, energie en openbare werken werd bovenvermeld artikel 24 opgeheven. Ingevolge de opheffing van dit artikel 24 kan de subrubriek 15.5, 2°, g) verder vereenvoudigd worden (zie ook subrubriek 2.2.2, d)).
- In rubriek 16.7 worden de twee opmerkingen, die bij het besluit van de Vlaamse Regering van 15 september 2006 ten onrechte werden opgeheven, heringevoegd onder een geactualiseerde vorm (= correctie van een erratum).
- Gevolg gevend aan de vraag van de bevoegde afdeling, wordt voor de subrubrieken 17.3.3, 3° en 17.3.8, 2° en 3° het inwinnen van het advies van de afdeling bevoegd voor het toezicht volksgezondheid geschrapt. Verder wordt in rubriek 17.3.9 de 2de klasse voor brandstofverdeelininstallaties waarmee uitsluitend eigen bedrijfsvoertuigen worden bevoorrad, uitgebreid tot twee verdeelslangen.
- Gevolg gevend aan de vraag van de bevoegde afdeling, wordt voor de subrubriek 24.1, 2° het inwinnen van het advies van de afdeling bevoegd voor het toezicht volksgezondheid geschrapt.
- Conform het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen wordt voor rubriek 28.2, in de vierde kolom het symbool "L" geschrapt.
- Punt 3° van de subrubriek 29.5.5 wordt aangepast derwijze dat samen met punt 4° met zekerheid alle inrichtingen klasse 1 zijn geïndiceerd.
- De actualisering van de indelingscriteria inzake "geïnstalleerde totale drijfkracht" gebeurt niet voor de subrubrieken 30.1, 30.2 en 30.3 gelet op het grote geluid inherent aan dit soort inrichtingen (steenbrekers, betonfabrieken, mortel- en betoncentrales, e.d.). Noteer dat de indelingscriteria (opslagcapaciteit) voor (afval)puinbrekers onder subrubriek 2.2.2, a) en b) om dezelfde reden evenmin worden herzien.
- De rubriek 31.1 wordt aangevuld met een opmerking betreffende het in aanmerking nemen van het vermogen van motoren die noodgeneratoren of bluswaterpompen aandrijven. Aldus wordt vermeden dat inrichtingen 2de klasse, zoals bvb ziekenhuizen, louter om reden van het moeten voorzien van een elektrische noodgroep, in eerste klasse zouden worden ingedeeld.
- Enkele subrubrieken van rubriek 32 worden geactualiseerd:
 - vooreerst worden onder de subrubriek 32.4 de tweede uitzondering van niet ingedeelde activiteiten als volgt gewijzigd:

"tweemaal per jaar op hetzelfde perceel of dezelfde percelen georganiseerde activiteiten met een maximale duur van drie opeenvolgende dagen;" ;

- in subrubriek 32.6 wordt een nieuwe 3de klasse voorzien voor modelvliegtuigen aangedreven door een elektrische motor;
- in subrubriek 32.7 wordt een nieuwe 2de klasse ingevoegd voor kleiduifschietstanden;
- in de subrubrieken 32.8.2, 32.8.3 en 32.9 worden watersport- en waterrecreatieactiviteiten in vijvers, meren en niet-openbare waterlopen herschikt:
 - o in subrubriek 32.8.2 worden de meest luidruchtige activiteiten van "waterskiën" geschrapt (enkel waterski-racing en jetski is hiervan nog opgenomen) en wordt de indeling verlaagd van klasse 1 naar klasse 2;
 - o onder subrubriek 32.8.3 worden al de stillere activiteiten samengebracht, zoals zwemmen, duiken, windsurfen en stille disciplines van waterski;
 - o de meest luidruchtige activiteiten van "waterskiën" worden gecatalogeerd onder rubriek 32.9 waarvan de formulering enigszins wordt aangepast.
- In rubriek 35 wordt het indelingscriterium "aantal uren dat overleden personen in een lokaal mogen worden geplaatst alvorens dit lokaal volgens rubriek 35 als rouwkamer wordt beschouwd" verhoogd van 12 tot 24 uren. Voor de verwerking van het rouwproces door de familie is het heilzaam te kunnen afscheid nemen van de overledene in het rusthuis zelf. In vele gevallen is dit binnen een tijdsbestek van 12 uren niet mogelijk.
- Een nieuwe subrubriek 45.18 "Dierlijke bijproducten, andere dan afvalstoffen als bedoeld in het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen" toegevoegd voor de dierlijke bijproducten geïmporteerd door de EU-Verordening 1774/2002 van 03 oktober 2002 tot vaststelling van de gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten, die geen afvalstoffen als bedoeld in het Afvalstoffendecreet betreffen. Voor verdere nadere toelichting wordt verwezen naar punt 1°, g) hierboven.
- De rubriek 49 wordt geactualiseerd naar de begrippen conform de huidige regelgeving. Zo wordt "ziekenhuizen" vervangen door de meer algemene term "Verzorgingsinstellingen".
- Rubrieken 52 en 53 wordt in de 4de kolom het symbool "W" toegevoegd. Deze wijziging beoogt voor de geïmporteerde aanvragen voor milieuvergunningen die een impact kunnen hebben op de kwaliteit of kwantiteit van het grondwater bijkomend het advies van de afdeling van de Vlaamse Milieumaatschappij, bevoegd voor grondwater, voor te schrijven.
- De rubriek 57 wordt aangepast als volgt:
 - gevolg gevend aan de vraag van de bevoegde afdeling, wordt voor de subrubrieken 57.1 en 57.2 het inwinnen van het advies van de afdeling bevoegd voor het toezicht volksgezondheid verplicht gesteld;
 - een nieuwe subrubriek 57.4 "Helihavens" wordt toegevoegd.

De toevoeging van deze specifieke subrubriek voor helihavens dringt zich op ingevolge het Arrest van de Raad van State nr. 171.698 van 31 mei 2007 in de zaak A. 160.273/VII-33.552 inzake de nv Heliservice Belgium voor een helikopterhaven gelegen aan de Steenweg naar Pepingen 250 te Sint-Pieters-Leeuw. Summier en sterk vereenvoudigd weergegeven, wordt er in dit arrest ondermeer gesteld dat helikopters slechts een zeer

beperkte ruimte nodig hebben en niet noodzakelijk gebruik maken van een start- of landingsbaan, dat ze ook kunnen landen op gebouwen waar geen sprake is van een terrein voor vliegvelden, dat de definitie van vliegveld (aérodrome) van het Verdrag van Chicago niet strookt met de realiteit voor helikopters, dat het Verdrag van Chicago ook een specifieke definitie geeft van het begrip helihaven (hélistation), dat de begrippen aérodrome en hélistation niet zonder meer samenvallen.

In de nieuwe subrubriek 57.4 wordt niet alleen naar het Verdrag van Chicago, maar ook naar de bijlage en het relevante begrip verwezen. De verwijzing gebeurt conform de begrippen in de Franse taal omdat het Verdrag van Chicago oorspronkelijk in het Engels werd opgesteld maar daarna een authentieke Franse en Spaanse versie werd vastgesteld en de Belgische Staat de Franse versie heeft aanvaard en derhalve gebonden is door het Verdrag in die authentieke verdragstaal.

- Gevolg gevend aan de vraag van de bevoegde afdeling, wordt voor de subrubriek 58 het inwinnen van het advies van de afdeling bevoegd voor het toezicht volksgezondheid verplicht gesteld.
- De rubrieken 60 en 61 worden aangepast in functie van de nieuwe benadering van "uitgegraven bodem" die niet onder het "afvalstatuut" valt ingevolge de wijziging van artikel 4 van het Afvalstoffendecreet door artikel 27 van het decreet van 19 mei 2006 (B.S. van 20 juni 2006) houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu en energie.

Wat bagger- en ruimingsspecie betreft, valt ook het opvullen met gebruik van bagger- en ruimingsspecie als secundaire grondstof voor bodem, met in achtneming van de voorwaarden voor gebruik als bodem vastgesteld door onderafdeling III van het VLAREA, onder de toepassing van rubriek 60.

Artikel 31

Met dit artikel wordt de bijlage 3 bij titel I van het VLAREM geactualiseerd. Er worden nu drie subbijlagen voorzien met telkens een geëigend model van formulier voor respectievelijk:

- 3.A: de mededeling van de kleine verandering of een melding van derde klasse-onderdelen van een vergunde inrichting;
- 3.B: de melding van de exploitatie of verandering van een inrichting van louter klasse 3;
- 3.C: de melding van de overname van een vergunde inrichting door een andere exploitant.

Deze actualisering is mede geïnspireerd door het gemakkelijker maken van een elektronische verwerking.

Artikel 32

Met dit artikel wordt de bijlage 4 bij titel I van het VLAREM met het model van milieuvergunningaanvraagformulier geactualiseerd. Deze actualisering is mede geïnspireerd door het gemakkelijker maken van een elektronische verwerking.

HOOFDSTUK III. - WIJZIGINGEN VAN TITEL II VAN HET VLAREM

Artikel 33

▪ Punt 1:

In het licht van de invoeging in titel I van het VLAREM van een geactualiseerde definitie van het begrip "gebied" (zie artikel 2), wordt de definitie van "gebied" geschrapt in artikel 1.1.2, "Definities algemeen", van titel II van het VLAREM.

Verder wordt de definitie "dioxinen en furanen" conform gemaakt aan de EG-definitie.

- Punt 2°:
Gelet op de opheffing met ingang van 28 december 2005 van de afdeling 5.2.3 van titel II van het VLAREM, wordt in artikel 1.1.2 de zonder voorwerp geworden tussentitel "Verbrandingsinrichtingen voor houtafval" met al de 5 onderliggende definities opgeheven.
- Punt 3°:
Punt 3°, a) van dit artikel herdefinieert "verontreinigd behandeld houtafval" in overeenstemming met de houtafval die niet begrepen is in "biomassa-afval" zoals deze is gedefinieerd in de EG-richtlijn 2000/76/EG van 4 december 2000 betreffende het verbranden van afvalstoffen.
Punt 3°, b) van dit artikel beoogt een aanpassing van begrippen relevant voor spaandrogers in het licht van de bijstelling van de sectorale voorwaarden conform BBT en inzonderheid de Duitse "Technische Anleitung zur Reinhaltung der Luft - TA Luft)" van 24 juli 2002.
- Punt 4°:
Onder "Definities asbestbeheersing" worden een paar nieuwe definities ingevoegd in het licht van de actualisering van de hoofdstukken 4.7 (ingedeelde inrichtingen) en 6.4 (niet ingedeelde inrichtingen).
- Punt 5°:
Onder "Definities dieren/opslag mest" worden een aantal definities gewijzigd of opgeheven ter conformering aan het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen.
- Punt 6°:
Een aantal definities worden geactualiseerd en toegevoegd. Daarmee wordt ook ingegaan op de aanbevelingen van een in juli 2006 door de VITO afgeronde studie met betrekking tot de prestatiekenmerken en referentiemeetmethoden. In deze studie wordt een voorstel gedaan tot wijziging van titel II van het VLAREM met als doel:
 - het eenduidig definiëren van de begrippen waarnemingsdrempel, precisie en nauwkeurigheid, gebaseerd op internationale afspraken en uitwerken praktische bepalingmethode;
 - het definiëren van de referentiemethode voor elke parameter gebaseerd op Europese (EN) en internationale standaarden (ISO) en toevoegen van een verwijzing naar het compendium voor wateranalyse;
 - het aanpassen van de prestatiekenmerken gebaseerd op validatiegegevens van de Europese (EN) of internationale standaarden (ISO) alsook op basis van de expertise van het referentielaboratorium.
- Punt 7°:
Betreft de invoering van een meet- en beheersprogramma (LDAR) voor fugitieve VOS-emissies. Hiervoor is het ondermeer van belang vast te leggen vanaf welke meetwaarde (in ppm) men van een lek spreekt.

M.b.t. het grote verschil tussen het "5) registratiecriterium" (9 ppm) en de criteria voor "6) lekkend apparaat" (500 en 1.000 ppm) kan worden verduidelijkt dat de lekdrempel werd opgetrokken van 9 ppm naar 500 ppm voor "gevaarlijke" producten en naar 1000 ppm voor alle andere producten. Het optrekken van de lekdrempel zorgt ervoor dat een kleiner percentage van de apparaten als "lek" geregistreerd wordt, waardoor het lekpercentage en dus de

aangepaste steekproef-grootte kleiner zal zijn. In het Nederlandse meetprotocol worden identiek dezelfde drempels gehanteerd.

In 2003 werd in opdracht van de afdeling Milieu-inspectie van AMINAL de studie 'Verkennd onderzoek inzake bepaling en beperking van niet geleide VOS emissies in Vlaanderen voor de raffinaderijen, organische basischemie en op- en overslagbedrijven' (VITO, 2003) uitgevoerd. In deze studie werd een voorstel tot LDAR programma uitgewerkt op basis van een literatuurstudie en buitenlandse voorbeelden van regelgeving. Dit voorstel was de basis van het overleg tussen de overheid en de betrokken sectoren.

In grote lijnen kan het VITO voorstel als volgt samengevat worden:

- Het LDAR start met een initiële steekproef. Hierbij worden de 'fleszen', die 70% van de apparaten vertegenwoordigen, voor 25% bemeten. Alle andere apparaten worden voor 100% bemeten. In totaal dient daardoor initieel gemiddeld **47% van de apparaten** bemeten te worden.
- In het daarop volgende jaar wordt een aangepaste steekproef uitgevoerd, waarbij het percentage te bemeten apparaten afhangt van het percentage lekke apparaten uit de vorige steekproef. Hierdoor dient gemiddeld, minimaal jaarlijks **26% van de apparaten** bemeten te worden.
- Een apparaat wordt als lek beschouwd indien het meetresultaat groter is dan 9 ppm.
- Na een algemene stop van de procesinstallatie moet de initiële steekproef hernomen worden.
- Apparaten waardoor 'gevaarlijke'² producten stromen, dienen jaarlijks voor 100% bemeten te worden
- Indien een concentratie van meer dan 1000 ppm wordt bemeten, moet dit lek binnen de drie maanden hersteld worden. Voor 'gevaarlijke' producten geldt echter een herstelcriterium van 500 ppm en een herstelperiode van één maand

Het voorliggende besluit houdt rekening met de opmerkingen van de sector en verschilt met het initiële VITO voorstel op volgende punten:

- De initiële steekproef - grootte werd behouden. Enkel voor apparaten met 'gevaarlijke' stoffen werd de steekproef - grootte verlaagd van 100% naar 25%. Dit omdat apparaten met 'gevaarlijke' producten in praktijk steeds extra bewaakt worden, zodat verwacht kan worden dat het lekpercentage in praktijk zeer laag is. Dit blijkt ook uit praktijkvoorbeelden van zulke installaties;
- De lekdrempel werd opgetrokken van 9 ppm naar 500 ppm voor 'gevaarlijke' producten en naar 1000 ppm voor alle andere producten. Het optrekken van de lekdrempel zorgt ervoor dat een kleiner percentage van de apparaten als 'lek' geregistreerd wordt, waardoor het lekpercentage en dus de aangepaste steekproef - grootte kleiner zal zijn. In het Nederlandse meetprotocol worden identiek dezelfde drempels gehanteerd;
- De steekproeven in de aangepaste steekproef werden voor de apparaten die het meest voorkomen, maar tevens ook het minste lekpotentieel hebben verlaagd. Gemiddeld genomen zal minimaal elk jaar **8% van de apparaten** moeten bemeten worden. Indien uit een vorige steekproef blijkt dat meer dan 5% van alle type apparaten lek zijn, moet **100% van de apparaten** bemeten worden. Tevens werden er een aantal lekpercentage - intervallen

² Gevaarlijke stoffen worden in het besluit gedefinieerd als producten die voor meer dan 5% uit stoffen bestaan waaraan overeenkomstig bijlage 7IID van titel I van het Vlare, één of meer van de risicozinnen R45, R46, R49, R60 en R61 zijn toegekend

toegevoegd die er toe moeten leiden dat het gebruik van lekarme apparatuur beloond en gestimuleerd wordt. In onderstaande tabel wordt dit vereenvoudigd voorgesteld:

Percentage lek uit vorige steekproef	Minimale steekproef - grootte
>5%	100%
2 - 5%	26%
1 - 2%	14%
<1%	8%

- De initiële steekproef moet niet terug hernoemen worden na een algemene stop van de installatie. In praktijk worden tijdens een algemene stop alle apparaten zo goed mogelijk hersteld. In dat opzicht zou het logischer zijn om vóór de algemene stop een LDAR programma door te voeren. Na een algemene stop zal het aantal lekke apparaten en dus ook het reductiepotentieel volgens de sector klein zijn;
- Voor de herstelperiode werden een aantal uitzonderingen ingebouwd: indien voor het herstellen van een apparaat wisselstukken nodig zijn, die niet in voorraad zijn, wordt een hersteltermijn van 6 maanden toegestaan. Indien de herstelling op deze termijn alsnog niet haalbaar zou zijn, dient de afdeling Milieu-inspectie hiervan op de hoogte gebracht te worden;
- Lekdichte apparaten dienen niet opgenomen te worden in het LDAR programma: voor sommige apparaten zijn lekdichte types beschikbaar. Deze apparaten zijn veel duurder dan de standaard apparaten. Het heeft geen zin deze apparaten te bemeten, aangezien ze in principe niet kunnen lekken.

Artikel 34

Dit artikel beoogt aan het artikel 1.2.2.1, §3, een uitzondering toe te voegen waarbij afwijkingen wel een versoepeling kunnen inhouden van de in titel II van het VLAREM vastgestelde emissiegrenswaarden. Deze uitzondering betreft de algemene emissiegrenswaarden voor lucht vermeld in bijlage 4.4.2 van titel II van het VLAREM, waarvoor deze afwijkingmogelijkheid expliciet in die bijlage is aangegeven. Deze afwijkingmogelijkheid wordt ingevoegd ten einde vlotter te kunnen inspelen op de evolutie van BTT.

Gebruik makend van deze aanpassing, wordt in bijlage 4.4.2 voor de parameter "stofdeeltjes totaal" vermeld: "Van de voornoemde emissiegrenswaarde van 20 mg/Nm³ voor de parameter "stofdeeltjes totaal, met inbegrip van fijn stof", kan conform artikel 1.2.2.1 van VLAREM II worden afgeweken. De individueel afwijkende emissiegrenswaarde mag in dit geval echter maximaal 50 mg/Nm³ bedragen."

Artikel 35

Dit artikel voegt een §4 toe aan artikel 1.3.1.1 van titel II van het VLAREM met het oog op het expliciet waarborgen van het vrij verkeer van dienstverlening in Vlaanderen door EU-onderdanen die als erkende milieudeskundige willen optreden. Dit overeenkomstig de EU-richtlijn 2005/36/EG van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties en de EU-richtlijn 2006/123/EG van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt.

Artikelen 36

De expliciete vermelding van deeldomeinen voor bodem en water in artikel 1.3.2.2 beoogt de erkenningenregeling voor bedoelde deelerkenningen duidelijker te bepalen. Volgens afdeling 1.3.2 van VLAREM II zijn er twee

"soorten" van procedures voor de erkenningen van labo's en/of milieudeskundige:

- artikel 1.3.2.1 betreft de erkenning volgens de oude procedures vastgesteld bij koninklijk besluit;
- artikel 1.3.2.2 betreft de erkenning volgens de geëigende VLAREM-procedure.

De toevoeging van "bodem" en "water" aan de VLAREM-erkenningsprocedure, vastgesteld in artikel 1.3.2.2, betreft de erkenningen voor de deelaspecten van deze domeinen die buiten het toepassingsgebied van de KB-procedures van artikel 1.3.2.1 vallen.

Artikel 37

In artikel 1.3.4.3, §2, wordt de erkenning van rechtswege van de VITO als referentielabo uitgebreid naar meerdere disciplines.

Artikel 38

Artikel 3.2.2.1 van titel II van het VLAREM wordt aangepast ter verduidelijking van de situatie inzake verbods- en afstandsregels van bestaande inrichtingen waarvan de indelingsklasse verandert ingevolge een wijziging van de ruimtelijke bestemmingsplannen.

Dit belet niet dat bij het beoordelen van een aanvraag tot hernieuwing van een milieuvergunning, voor het beoordelen van de planologische verenigbaarheid wel met de nieuwe bestemming op zich moet rekening gehouden worden. Wil de overheid daarbij de bestaande inrichtingen beschermen, dan moet dat gebeuren in een overgangsregeling die wordt neergeschreven in de wijziging van de plannen zelf.

Artikel 39

Artikel 1.2.2.3 van titel II van het VLAREM voorziet reeds de mogelijkheid dat het College van Burgemeester en Schepenen voor in de derde klasse ingedeelde inrichtingen toelatingen tot individuele afwijking kan verlenen op de algemene en per categorie van inrichting geldende milieuvoorschriften (de delen 4 en 5).

Rekening houdend met de vraag ter zake van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten vzw, wordt met het nieuwe artikel 3.3.0.2 nu bijkomend voorzien dat het College van Burgemeester en Schepenen, mits motivering, bijzondere milieuvorwaarden aan een in de derde klasse ingedeelde inrichting kan opleggen, met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu in de directe omgeving, in zoverre deze geen emissiegrenswaarden betreffen en niet afwijken van de beste beschikbare technieken.

Deze nieuwe bepaling past echter vooral in de met onderhavig ontwerpbesluit beoogde verdere vereenvoudiging van de huidige bestaande administratieve procedures. Met de doorgevoerde wijziging van de indelingslijst verschuiven immers een aantal huidige inrichtingen van eerste naar tweede klasse, maar ook een aantal van tweede naar derde klasse.

Artikel 40

Het artikel 4.1.6.4 van titel II van het VLAREM werd bij de omzetting van de EG-richtlijn afvalverbranding bij het besluit van de Vlaamse Regering van 28 november 2003 ten onrechte niet opgeheven. Dit artikel is immers zonder voorwerp geworden vermits het verwijst naar het artikel 5.2.2.8.4 inzake verbranding van afgewerkte olie dat bij hetzelfde besluit van 28 november 2003 is opgeheven.

Artikelen 41 tot en met 45

Deze artikelen beogen een actualisatie van de regelgeving inzake milieucoördinatoren.

Artikel 46

Artikel 4.1.9.2.4 van titel II van het VLAREM wordt geactualiseerd:

- §1 aan het actuele besluit van de Vlaamse Regering van 10 december 2004 houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage; gelet op de gehanteerde lage drempels voor de MER-plichtige projecten (zie vooral veehouderijen) wordt - wat de MER-plichtige projecten betreft - de audit alleen dwingend opgelegd aan de MER-plichtige projecten van bijlage 1 van voornoemd besluit;
- §2 in het licht van het feit dat een EMAS-geregistreerd of ISO 14001-gecertificeerd milieuzorgsysteem evenwaardig is aan de decretale milieuaudit; bedrijven die over dergelijk zorgsysteem beschikken worden vrijgesteld van de verplichting om een eenmalige of periodieke milieuaudit op te stellen.

Om een milieumanagementsysteem te laten certificeren, zijn er twee mogelijkheden: de "ISO 14001"-norm en/of de EMAS-verordening. EMAS staat voor "Eco Management and Audit Scheme", en is een initiatief van de Europese Gemeenschap. EMAS stelt als extra vereiste ten opzichte van de norm ISO 14001, dat een milieujaarverslag voor het publiek moet worden opgesteld. De combinatie van een milieujaarverslag, zoals opgelegd in Vlaanderen, met een "ISO 14001"-certificaat vormt dus een situatie die quasi gelijkwaardig is aan EMAS. Vandaar dat in de bovenvermelde wijzigingen zowel de EMAS- als de "ISO 14001"-gecertificeerd milieuzorgsystemen worden opgenomen.

Artikel 47

Artikel 4.1.11.2 werd in titel II van het VLAREM ingevoegd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 12 mei 2006. Daarbij werden enkel de gebruiksverboden van bedoelde gevaarlijke stoffen en preparaten opgenomen conform de EG-richtlijn 2001/90/EG. De mogelijkheden tot afwijking die in voormelde EG-richtlijn expliciet zijn voorzien, werden niet overgenomen, gelet op de in titel II van het VLAREM in algemene termen gestelde mogelijkheid tot individuele afwijking van de VLAREM-voorwaarden (afdeling 1.2.2 van titel II van het VLAREM).

Blijkbaar leidt het niet expliciet vermelden van de concrete afwijkingsmogelijkheden bij sommige exploitanten tot misverstanden. Het artikel 4.1.11.2 van vlarem II, werd aldus vernietigd bij het arrest van de Raad van State nr. 177.448 van 30 november 2007 in de zaak A. 176.285/VII-36.466.

Het artikel 4.1.11.2 wordt nu heringevoegd in een lezing vervolledigd met de volledige tekst van de afwijkingen onder punt 2. en 3. van de bijlage van de EG-richtlijn 2001/90/EG van 26 oktober 2001.

Artikel 48

De huidige tekst van artikel 4.1.11.5 van titel II van het VLAREM betreft de omzetting van punt 20 van bijlage I van de EU-richtlijn 76/769/EEG zoals vastgesteld door de EG-richtlijn 2003/2/EG van 6 januari 2003. Dit punt 20 is volledig gewijzigd door de EU-richtlijn 2006/139/EG van 20 december 2006.

Onderhavig artikel betreft de aanpassing overeenkomstig de EU-richtlijn 2006/139/EG.

Artikel 49

Aan afdeling 4.1.11 van titel II van het VLAREM wordt het nieuwe artikel 4.1.11.8 toegevoegd ter omzetting van de EU-richtlijn 2006/122/EG die een nieuw punt 52 aan bijlage I van de EU-richtlijn 76/769/EEG toevoegt.

Artikel 50

De EG-richtlijn 78/659/EEG van 18 juli 1978 betreffende de kwaliteit van zoet water dat bescherming of verbetering behoeft teneinde geschikt te zijn

voor het leven van vissen, richtlijn die inmiddels werd gecodificeerd bij EG-richtlijn 2006/44/EG van 6 september 2006, voorziet in artikel 11a) de mogelijkheid dat voor bepaalde parameters (waaronder de temperatuur) de lidstaten van de richtlijn kunnen afwijken op grond van uitzonderlijke meteorologische of bijzondere geografische omstandigheden. In artikel 1, §4 van bijlage 2.3.1 "Basismilieukwaliteitsnormen voor oppervlaktewater" van vlarem II, wordt in dezelfde lijn aangegeven dat de overschrijdingen van de milieukwaliteitsnormen die o.m. het gevolg zijn van uitzonderlijke weersomstandigheden, niet in aanmerking worden genomen.

Artikel 4.2.4.1, §3, 3°, van vlarem II voorziet reeds een afwijkende regeling voor de temperatuur en de thermische vracht van het door elektrische centrales geloosde koelwater. In het licht van enerzijds de wijzigende klimatologische omstandigheden, waarbij aangenomen wordt dat de frequentie van hittegolven toeneemt, en anderzijds van de alsmaar stijgende vraag naar en verbruik van elektriciteit zeker ook tijdens de zomermaanden omwille van het massaal gebruik van airconditioning, blijkt deze nu voorziene afwijking niet voldoende meer te zijn. Om de elektriciteitsvoorziening veilig te kunnen stellen, beoogt dit artikel een uitbreiding van de afwijkingmogelijkheid.

Artikel 51

Deze wijziging van artikel 4.2.6.1 van titel II van het VLAREM beoogt een betere controle door de toezichthoudende ambtenaren mogelijk te maken van de lozingen van afvalwaters.

Artikel 52

Dit artikel beoogt een correctie van het artikel 4.2.8.1.1 dat werd ingevoegd bij het wijzigingsbesluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2008 met betrekking tot het vaststellen van de zoneringsplannen.

Artikel 53

Dit artikel voegt een nieuwe Afdeling 4.4.6 "Meten en beheersen van fugitieve VOS-emissies" toe ten einde ook de fugitieve VOS-emissies te kunnen aanpakken.

Artikel 54

Artikel 4.7.0.1 van titel II van het VLAREM, bevat bepalingen inzake asbestbeheersing die van toepassing zijn op ingedeelde inrichtingen. De voorgestelde aanpassingen aan dit artikel hebben in het algemeen tot doel om de verspreiding van asbestvezels naar het milieu tot een minimum te beperken door specifieke regelgeving rond risicoactiviteiten enerzijds en normen voor de bewaking van de luchtkwaliteit anderzijds.

Asbestvezels zijn kankerverwekkend waarbij er, volgens de Wereld Gezondheidsorganisatie (WGO), geen ondergrens voor het risico kan bepaald worden. In het algemeen wordt aangenomen dat enkel inademing van asbestvezels tot ernstige gezondheidsschade kan leiden. Hierbij zijn vooral lange fijne ($l > 5\mu\text{m}$, $d < 3\mu\text{m}$), met het blote oog onzichtbare vezels van belang.

Asbesthoudende toepassingen met vrije vezels (zoals spuitisolatie) worden al geruime tijd niet meer geproduceerd. De productie van asbestcement is echter pas in 1998 gestaakt. Het op de markt brengen en het gebruik van alle asbesthoudende producten is, met het koninklijk besluit van 23 oktober 2001, quasi volledig verboden. Het gebruik van producten die reeds geïnstalleerd waren blijft toegestaan tot deze worden verwijderd of aan vervanging toe zijn. Asbesthoudende producten kunnen dus enkel nog als afval verwijderd worden.

Er is door het veelvuldig gebruik in het verleden nog veel asbesthoudend materiaal aanwezig in de samenleving en er werden een aantal diffuse bronnen geïdentificeerd (Ecolas, 2000) die voornamelijk betrekking hebben op asbestcement en die mogelijk een risico vormen voor blootstelling bij mens en milieu.

In Vlarem II is de wetgeving omtrent de emissies van asbest opgenomen onder de hoofdstukken 4.7 en 6.4 "Beheersing van asbest" voor respectievelijk ingedeelde en niet-ingedeelde inrichtingen. Artikel 4.7.0.1 en 6.4.0.1 (enig artikel) zijn een letterlijke omzetting van de EG-richtlijn 87/217/EG en nemen een aantal heel algemene bepalingen op. Het is echter aangewezen om voor enkele bijzondere risicosituaties, met name de sloop en verwijdering van asbest enerzijds en het reinigen onder hoge waterdruk van asbestcement en het gebruik van mechanische werktuigen met grote snelheid anderzijds, deze wetgeving te expliciteren, meer bepaald voor particulieren en eenmansbedrijfjes die niet onder de federale wetgeving ter bescherming van de werknemers vallen.

Met het recente koninklijk besluit van 16 maart 2006 betreffende de bescherming van de werknemers tegen de risico's van blootstelling aan asbest is, naast het feit dat "losgebonden toepassingen" enkel mogen verwijderd worden door erkende ondernemingen, nu ook bepaald dat het verwijderen van andere toepassingen (via eenvoudige handelingen) enkel kan gebeuren door werknemers die een specifieke opleiding + bijscholing hebben gevolgd. Particulieren en zelfstandigen in een context zonder werknemers vallen hier niet onder.

Artikel 55

Dit artikel maakt door toevoeging van een bijkomende §5 aan artikel 5.2.1.1 van titel II van het VLAREM in de omschrijving van het toepassingsgebied van het hoofdstuk 5.2 melding van de EU-Verordening 1774/2002 van 3 oktober 2002 tot vaststelling van de gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten.

Artikelen 56

Artikel 53 voegt een nieuwe subafdeling 5.2.2.3 in die de huidige subafdelingen 5.2.2.3 van titel II van het VLAREM vervangt. Deze nieuwe subafdeling stelt, in afstemming met de nieuwe rubriek 2.2.3 (zie hoger onder artikel 30, 2°, h)) de sectorale milieuvorwaarden vast voor de biologische behandeling van groenafval, GFT-afval en organisch-biologische bedrijfsafvalstoffen. Deze milieuvorwaarden passen tevens in de benadering van de voortgangsrapportage over het uitvoeringsplan organisch-biologisch afval om ook aandacht te besteden aan kleinschalige composteringen.

Artikelen 57 en 58

Deze artikelen vervangt de huidige subafdeling 5.2.2.3bis, die inhoudelijk in de nieuwe subafdeling 5.2.2.3 wordt geïntegreerd, door sectorale milieuvorwaarden voor de in de nieuwe subrubriek 2.2.3, d) geïntegreerde opslag en voorbehandeling van maaisel in afwachting van een nuttige toepassing.

In het Uitvoeringsplan Organisch- Biologisch Afval werd de te verwerken hoeveelheid bermmaaisel geraamd op 200.000 ton per jaar. De belangrijkste verwerkingsmogelijkheid en misschien op langere termijn de enige oplossing voor bermmaaisel is compostering. Dit is momenteel ook de meest toegepaste verwerkingstechniek, in combinatie met bepaalde voorbehandelingstechnieken. De bedoeling van de invoering van deze specifieke milieuvorwaarden is het bermmaaisel, dat conform het bermbesluit van 27 juni 1984 binnen de 10 dagen na het maaien van de bermen verwijderd moet worden, op een vlotte en gecontroleerde manier te kunnen opslaan of voorbehandelen, in afwachting van een verdere verwerking voor nuttige toepassing. Aangezien het probleem

zich niet beperkt tot het maaisel van bermen, slaat de nieuwe subrubriek op maaisel afkomstig van bermen (zowel langs wegen als langs waterkanten) en natuurgebieden.

Artikel 59

Betreft een actualisatie van artikel 5.2.2.6.3 van VLAREM II met betrekking tot het stapelen van niet-gedepollueerde en gedepollueerde voertuigwrakken.

Artikel 60

Uit een studie uitgevoerd door Belconsulting in opdracht van Febelauto, blijkt dat glas na shredding ook als materiaal kan teruggewonnen worden op basis van nieuwe post shreddertechnieken. Deze nieuwe werkwijze kan eveneens als BBT beschouwd worden en is kostenbesparend in vergelijking met de manuele demontage van het glas. Ook in onze buurlanden wordt deze werkwijze toegestaan.

Artikel 61

Dit artikel beoogt een meer realistisch voorschrift met betrekking tot de aanvaarding in een inrichting voor het opslaan en behandelen van schroot, van recipiënten die gevaarlijke stoffen hebben bevat of ermee verontreinigd zijn, zoals verf- of inktpotten. In de meeste gevallen bevatten dergelijke recipiënten nog een dunne laag verf of inkt die een stevige, hechtende en duurzame bekleding vormt. Het voorstel tot aanpassing kadert in een milieuverantwoord afvalbeheer dat de OVAM ter zake wenst op te zetten in akkoord met de Industrie van Verven, Vernissen, Stopverven, Drukinkten en Verven voor de Schone Kunst en met COBEREC.

Artikelen 62 tot en met 71

Deze artikelen beogen de subafdeling 5.2.2.10 in overeenstemming te brengen met de inhoud en terminologie van de EU-Verordening 1774/2002 van 3 oktober 2002 tot vaststelling van de gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten.

Artikel 72

Dit artikel heft het artikel 5.2.3bis.1.37 op dat met het wijzigingsbesluit van 12 december 2003 als onderdeel van de toen nieuwe afdeling 5.2.3bis in titel II van het VLAREM werd ingevoegd. Dit artikel betreft immers een opheffingsbepaling en geen reglementaire bepaling.

Artikelen 73, 78 en 79

Zoals eerder al uiteengezet, werd de afdeling 5.2.3bis ingevoegd bij besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2003 en beoogde deze de omzetting van de EG-richtlijn 2000/76/EG van 4 december 2000 betreffende het verbranden van afvalstoffen. Deze nieuwe afdeling kwam in de plaats van de toen bestaande afdeling 5.2.3 "Verbrandingsinrichtingen voor afvalstoffen" die tot 28 december 2005 van toepassing bleef op bestaande verbrandingsinstallaties. De aldus opgeheven afdeling 5.2.3 bevatte specifieke bepalingen voor verbrandingsinrichtingen voor houtafval (subafdeling 5.2.3.4) die inhoudelijk niet allemaal werden hernomen in de nieuwe afdeling 5.2.3bis.

Deze artikelen beogen deze leemte in te vullen. Het betreft vooral aanpassingen die het onderscheid van benaderen tussen "niet verontreinigd behandeld" en "verontreinigd behandeld" houtafval verduidelijken en moeten leiden tot meer rechtszekerheid. De met het artikel 79 beoogde aanpassing van §1 van het bestaande artikel 5.2.3bis.4.14 laat aldus de huidige samenstellingsvoorwaarden ongewijzigd, maar verduidelijkt de betekenis van de huidige kolommen A en B (toegevoegd wordt o.m. dat A = gemiddelde en B = 80 percentielwaarden)."

Artikelen 74 en 80

Artikel 5.2.3bis.4.9 alsook artikel 5.2.3bis.4.15 van titel II van het VLAREM worden aangepast met het oog op het gelijkstellen van de milieuvorwaarden en inzonderheid de emissienormen voor biomassa, biomassa-afval en fossiele brandstoffen.

Bij de wijziging van titel II van het VLAREM bij besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2003 (B.S. 13 februari 2004) ter omzetting van de EG-richtlijn 2000/76/EG inzake afvalverbranding, werd een duidelijker onderscheid gemaakt tussen afval enerzijds en anderzijds biomassa en biomassa-afval. Voor afvalverbranding werden verstrengde emissiegrenswaarden van kracht. Voor biomassa en biomassa-afval bleven weliswaar grotendeels de bestaande emissiegrenswaarden voor afvalverbranding van toepassing (de EG-richtlijn inzake afvalverbranding is niet van toepassing voor biomassa-afval), maar voor de categorie biomassa en biomassa-afval, bestaande uit zuiver plantaardige producten, afval van de landbouw, bosbouw, levensmiddelenindustrie en papierindustrie, en houtafval, gelden echter nog steeds strengere emissienormen dan voor fossiele brandstoffen. Vermits deze biomassastromen net zoals fossiele brandstoffen ingezet worden als hoogwaardige brandstof voor energieproductie en gevaarlijke stoffen van dezelfde orde bevatten, worden nu de desbetreffende emissienormen aangepast.

Deze aanpassing betreft de uitvoering van het door de Vlaamse Regering goedgekeurde Actieplan Groene Stroom van 8 juli 2005, waarvan de uitvoering niet langer kan uitgesteld worden. Het is ook de bedoeling biomassa te promoten. De "technische vertaling" van de BREF LCP (2006) vergt trouwens enige tijd alvorens deze in de regelgeving kan worden geïntegreerd. Het is belangrijk op te merken dat de verdere uitwerking van bedoelde BBT bij latere omzetting in regelgeving kan leiden tot een verstrengde normering over enkele jaren.

De NEC-richtlijn werd omgezet in Vlaamse wetgeving door het besluit van de Vlaamse regering van 14 maart 2003 (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 14 april 2003). Door dit besluit werd een hoofdstuk 2.10 'Beleidstaken inzake emissieplafonds voor SO₂, NO_x, VOS en NH₃' toegevoegd aan titel II van het VLAREM. Hierin worden de Vlaamse-emissieplafonds vastgesteld, worden de doelstellingen van de richtlijn onderschreven en worden verantwoordelijke instanties voor de implementatie van de richtlijn in Vlaanderen aangeduid (VMM voor de emissie-inventaris en -prognoses en AMINAL, nu het departement LNE, voor de reductieprogramma's). Op 12 december 2003 keurde de Vlaamse regering het 'Emissiereductieprogramma voor het Vlaamse Gewest voor de pollutanten SO₂, NO_x, VOS en NH₃ in het kader van de EU-richtlijn 2001/81/EG goed. Dit programma werd nog aangepast in het voorjaar van 2007 en voorziet vooral sectorale maatregelen, inzonderheid voor de elektriciteitssector. De voorgenomen wijziging viseert de verbranding van biomassa-afval waarbij de gelijkschakeling met de normen voor stookinstallaties geen impact heeft op de in dit programma voorziene maatregelen.

Artikelen 75, 77, 80, 83 en 84

Deze artikelen beogen een aanpassing van de normering voor spaandrogers in het licht van de recente BBT.

Artikelen 76 en 82

Bij besluit van de Vlaamse Regering van 12 mei 2006 werd artikel 5.2.3bis.1.26. §2, vierde lid, van VLAREM II derwijze gewijzigd dat de vergunningverlenende overheid op vraag van de exploitant en op basis van een evaluatieverslag van de toezichthoudende overheid, kon toestaan dat er geen continue bemonstering van dioxinen en furanen moest worden uitgevoerd

en/of de analysefrequentie mocht worden verminderd. Dezelfde bepalingen worden nu ook voorzien in de artikelen 5.2.3bis.4.12, §4, en 5.2.3bis.4.18, §1, 4°. Ook hier is het immers logisch dat dergelijke toelating kan gegeven worden op basis van een evaluatie van de installaties en eventuele meetresultaten zonder eerst te moeten beschikken over meetresultaten van continue metingen uitgevoerd gedurende het voorgaande jaar.

Artikel 85

Dit artikel heft het artikel 5.2.3bis.4.22 met de bovenstaande tussentitel op dat met het wijzigingsbesluit van 12 december 2003 als onderdeel van de toen nieuwe afdeling 5.2.3bis in titel II van het VLAREM werd ingevoegd. Dit artikel betreft immers een opheffingsbepaling en geen reglementaire bepaling.

Artikel 86

Baggerspecie is in de EU-afvalcatalogus EURAL gecatalogeerd als volgt:

17 05 05*	baggerspecie die gevaarlijke stoffen bevat
17 05 06	niet onder 17 05 05 vallende baggerspecie

Afhankelijk van de soort van baggerspecie die op de monostortplaats wordt gestort, hetzij uitsluitend niet-gevaarlijke baggerspecie, hetzij gevaarlijke baggerspecie al of niet vermengd met andere baggerspecie, moet de monostortplaats voor baggerspecie aan de overeenkomstige voorwaarden voldoen.

Een afdeling 5.2.5. "MONOSTORTPLAATSEN VOOR BAGGERSPECIE AFKOMSTIG UIT DE OPPERVLAKTEWATEREN BEHORENDE TOT HET OPENBAAR HYDROGRAFISCH NET" werd vroeger onder het hoofdstuk 5.2 ingevoegd met het besluit van de Vlaamse Regering van 26 juni 1996 en vervolgens opgeheven bij het besluit van de Vlaamse Regering van 5 december 2003.

Dit artikel voegt deze afdeling opnieuw in, in een lezing conform de EG-regelgeving inzake afvalstoffen zoals laatst aangevuld met de EU-Beschikking 2003/33/EG van 19 december 2002.

Artikel 87

In artikel 5.4.3.1.4 van VLAREM II wordt een §2BIS ingevoegd ten einde dubbele overlappende VOS-regelingen te vermijden voor inrichtingen uit de houtsector die tevens onder de subrubriek 59.7, 1° of 2° vallen.

Artikel 88

Deze wijziging beoogt een conformering aan de EU-Verordening nr. 2037/2000 van 29 juni 2000 betreffende de ozonlaag afbrekende stoffen.

Artikel 89

Zoals aangegeven in de Europese BREF voor de chlooralkali-industrie, opgemaakt in december 2001, houdt deze bedrijfstak zich bezig met de productie van chloor (Cl₂) en alkali, natriumhydroxide (NaOH) of kaliumhydroxide (KOH), door middel van elektrolyse van een zoutoplossing. De voornaamste technieken die bij de chlooralkaliproduktie worden gebruikt, zijn kwik-, diafragma- en membraancelektrolyse, waarbij hoofdzakelijk natriumchloride (NaCl) en in mindere mate kaliumchloride (KCl) voor de productie van kaliumhydroxide wordt gebruikt.

Het diafragmacelproces (Griesheim-cel, 1885) en het kwikcelproces (Castner-Kellner-cel, 1892) werden beide eind negentiende eeuw geïntroduceerd. Het membraancelproces is van veel recenter datum (1970). Elk van deze processen kent een andere methode om de geproduceerde chloor bij de anode gescheiden te houden van de eveneens, direct of indirect, geproduceerde caustische soda en zuurstof bij de kathode. Op dit moment wordt 95% van de mondiale

chloorproductie verkregen uit het chlooralkaliproces.

De geografische spreiding van chlooralkaliprocessen vertoont wereldwijd aanzienlijke verschillen (productiecapaciteit van chloor):

- West-Europa, voornamelijk kwikcelprocessen (juni 2000): 55%
- Verenigde Staten, voornamelijk diafragma-celprocessen: 75%
- Japan, voornamelijk membraan-celprocessen: >90%

De resterende chloorproductiecapaciteit in West-Europa bestaat (juni 2000) voor 22% uit diafragma-celprocessen, voor 20% uit membraan-celprocessen en voor 3% uit overige processen.

Het membraan-celproces kent een aantal intrinsieke ecologische voordelen vergeleken met de twee oudere processen, omdat er geen kwik en geen asbest worden gebruikt en omdat het qua energieverbruik het meest efficiënte proces is. Ondanks deze voordelen is de introductie van dit nieuwe proces in West-Europa zeer langzaam verlopen omdat de meeste bestaande chloorinstallaties uit de jaren zeventig dateren. Deze installaties hebben namelijk een levensduur van 40 tot 60 jaar.

Als de beste beschikbare techniek voor kwikcelinstallaties geeft de BREF de omschakeling op de membraan-celtechnologie aan.

Vanuit eenzelfde BBT-benadering verbiedt artikel 5.7.5.1, §3, van titel II van het VLAREM het kwikcelprocédé nog na het jaar 2010 toe te passen. Dit op basis van de OSPAR-aanbeveling 90/3 van 14 juni 1990 in die zin van de Oslo-Parijs Commissie (OSPARCOM) die aanbevelingen en besluiten uitvaardigt ter bescherming van de Noordzee op basis van het OSPAR-Verdrag dat in 1992 door verschillende landen (waaronder ook België) werd ondertekend, ter bescherming van de Noordoost Atlantische Oceaan. Blijkbaar werd de OSPAR-aanbeveling 90/3 evenwel enkel in het Vlaams Gewest dwingend geïmplementeerd. Gelet op de lange levensduur van dergelijke installaties en rekening houdend met de EU-benadering om voor bestaande GPBV-installaties een redelijke termijn toe te staan voor de omschakeling naar een betere techniek, wordt met onderhavig artikel de limietdatum:

- gehandhaafd (tot en met het jaar 2010) voor de techniek "kwikcelelektrolyse met gebruik van natriumchloride (NaCl)";
- met 5 jaar tot en met 2015 verlengd voor het procédé dat gebruik maakt van kaliumchloride (KCl); de toelating tot verder toepassen van het "kaliumchloride (KCl)"-procédé na 2010 is wel afhankelijk gesteld van de naleving van een aantal voorwaarden.

Artikel 90

Het OSPAR-besluit 98/4 inzake de grenswaarden voor emissie en lozing bij de productie van vinylchloride-monomeer (VCM), met inbegrip van de productie van 1,2-dichloorethaan (DCE), is tot op heden op Vlaams niveau nog niet volledig geïmplementeerd. Met name zijn in VLAREM nog geen dioxine-emissiegrenswaarden voorzien voor de productie van vinylchloridemonomeer (VCM) en 1,2-dichloorethaan (EDC), zoals voorzien in deze OSPAR-beslissing. Dit artikel beoogt bedoelde normen in te schrijven in de afdeling 5.7.7 van titel II van het VLAREM.

De Oslo-Parijs Commissie (OSPARCOM) vaardigt aanbevelingen en besluiten uit ter bescherming van de Noordzee op basis van het OSPAR-Verdrag dat in 1992 door verschillende landen (waaronder ook België) werd ondertekend, ter bescherming van de Noordoost Atlantische Oceaan. Ook de OSPAR-strategieën worden opgesteld door deze commissie. Ze worden politiek bekrachtigd op de ministeriële OSPAR-vergaderingen.

Een OSPAR-besluit is voor de lidstaten juridisch bindend. Hetgeen impliceert dat de lidstaten ten opzichte van elkaar een juridisch bindend engagement hebben aangegaan dat in principe afdwingbaar is ten aanzien van

deze lidstaten die de beslissing hebben aanvaard. Als partij van de OSPAR-conventie dient België dus de afspraken terzake na te komen.

Artikelen 91 tot en met 102

Deze artikelen betreffen aanpassingen conform het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen.

Met het artikel 95 wordt de voorwaarde inzake beperking van het aantal varkenseenheden geschrapt in artikel 5.9.4.3, 2°, tweede lid, van VLAREM II. Deze schrapping is milieutechnisch verantwoord in het licht van de evolutie van de exploitatietechnieken en de meer emissiearme stallen.

Om dezelfde reden wordt met artikel 97 het artikel 5.9.4.5 van VLAREM II opgeheven. Gelijklopend met deze overwogen wijzigingen, zal in de daarvoor geëigende regelgeving een verstrengde mestuitrijregeling in de Noordzeekustzone worden doorgevoerd.

Met artikel 99 wordt het artikel 5.9.5.3 van VLAREM II aangepast. Gelet op de meer milieuvriendelijke staltechnieken wordt de verbodsregel voor pluimveestallen in de "Noordzeekust"-zone geschrapt. Verder worden de afstandsregels voor pluimveestallen van meer dan 60.000 stuks gevogelte herzien in het licht van de louter technische geurhinderbenadering. De huidige afstandsregels in Vlarem II zijn gesproken uit een vergelijkend en beleidsondersteunend onderzoek over wat op dat ogenblik beschikbaar was. De Duitse richtlijn VDI 3472 vormde daarbij de leidraad. O.m. de werkmethode voor het toepassen van de afstandsregels in VDI 3472 is weliswaar verschillend van die in Vlarem II. Zo worden de te respecteren afstanden in Vlarem II in een tabel afgelezen als afgeronde getallen, in VDI 3472 in een grafiek. In Vlarem II wordt gesproken van 'aantal stuks gevogelte', in VDI 3472 wordt gesproken van GV (grootvee-eenheden) te berekenen mits een omzettingcoëfficiënt uit de dieraantallen.

De huidige afstandsregel voor pluimveestallen vertoont een plotse verhogingstrap bij de overgang van pluimveestallen met 40.001 tot en met 60.000 stuks gevogelte naar pluimveestallen met meer dan 60.000 stuks gevogelte. Met name, bij een aantal waarderingspunten van 151-200, van 200 naar 1.000 m. Deze grote verhogingstrap is niet onderbouwd vanuit geurhinderbenadering. Dit gebeurt nu wel waardoor, bij eenzelfde aantal waarderingspunten van 151-200, de afstand van 200 m voor pluimveestallen met 40.001 tot en met 60.000 stuks gevogelte, gaat naar 250 m voor pluimveestallen met 60.001 tot en met 80.000 stuks gevogelte en van 300 m voor pluimveestallen met meer dan 60.000 stuks gevogelte.

Met artikel 100 wordt het artikel 5.9.6.1 van VLAREM II aangepast. Meerdere wetenschappelijke onderzoeken gebeuren op "knaagdieren" (in casu muizen). Het past voor het houden van "knaagdieren" (in casu muizen) een uitzondering voor proefdieren te voorzien op de in VLAREM voorziene beperking tot het houden van maximum 10.000 dieren buiten agrarisch gebied en woongebied met landelijk karakter.

Artikel 103

Met dit artikel worden specifieke sectorale milieuvoorwaarden ingevoegd voor inrichtingen voor het houden van honden. Deze milieuvoorwaarden beperken zich specifiek tot de bescherming van de omgeving en zijn als dusdanig complementair met de reeds bestaande federale reglementering.

Het houden van honden is immers in het kader van de bescherming en het welzijn der dieren reeds onderworpen aan federale erkenningsvoorwaarden. Deze voorwaarden zijn vastgesteld door het koninklijk besluit van 17 februari 1997 houdende de erkenningsvoorwaarden voor hondenkwekerijen,

kattenkwekerijen, dierenasielen, dierenpensions en handelszaken voor dieren, en de voorwaarden inzake de verhandeling van dieren, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 19 augustus 1998. De erkenningsvoorwaarden van dit koninklijk besluit van 17 februari 1997 reglementeren inzonderheid de constructie en het comfort van de dierenverblijven alsook de verzorging van de dieren.

Artikelen 104 tot en met 122

Deze artikelen beogen een technische actualisatie van de sectorale voorwaarden voor opslagplaatsen van gassen.

Artikel 114 voegt een nieuw artikel 5.16.4.4.11 toe dat aangepaste sectorale milieuvorwaarden voor LPG-verdeelininstallaties invoert op het vlak van veiligheidsafstanden met het oog op de bescherming van de omgeving tegen de gevolgen van ongevallen. Deze veiligheidsafstanden zijn technisch onderbouwd door een veiligheidsrisicostudie die in oktober 2002 in opdracht en op kosten van de gasbedrijfsfederatie Febupro door een erkend VR-deskundige werd uitgevoerd. Deze veiligheidsafstandsregels zijn te onderscheiden van, en complementair aan, de afstandsregels van het bestaande artikel 5.16.4.4.1 die brand en ontploffingen beogen te voorkomen. Volgens §4 van dit artikel 5.16.4.4.11 moeten LPG-verdeelininstallaties die de eerste maal voor 1 januari 2009 zijn vergund, uiterlijk op 1 januari 2019 voldoen aan de veiligheidsafstandsregels van dit artikel. Deze overgangstermijn van 10 jaar wordt in VLAREM voor bestaande installaties klassiek gehanteerd om te voldoen aan nieuwe constructienormen (zie inzonderheid artikel 3212, §3, a)). Er moet nochtans wel rekening mee gehouden worden dat voor meerdere huidige bestaande LPG-verdeelininstallatie een herlocalisatie de enig mogelijke oplossing zal zijn.

Artikel 123

De VLAREM-reglementering verplicht de exploitanten van alle ingedeelde inrichtingen - en vanzelfsprekend ook van de GPBV-installaties - beste beschikbare technieken (BBT) toe te passen. Zoals reeds aangegeven onder de algemene toelichting, wordt inzonderheid voor de GPBV-installaties, conform de EG-richtlijn 96/61/EG van 24 september 1996 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging, een actualisering doorgevoerd hetzij via de milieuvergunning individueel, hetzij via aanpassing van de algemene en/of sectorale milieuvorwaarden van VLAREM II. Met het oog op deze actualisering worden inzonderheid de GPBV-installaties getoetst aan de Europese BREF's.

Een dergelijke toetsing gebeurde aldus ook voor de BREF "Emissions from storage of bulk or dangerous materials" door het BBT-kenniscentrum van de VITO (raadpleegbaar op de EMIS-webstek www.emis.vito.be/DBBT/index.asp). Deze BREF heeft betrekking op de op- en overslag van vloeistoffen, vloeibare gassen en vaste stoffen. Het is een zogenaamde horizontale BREF. Dit betekent dat hij van toepassing is op op- en overslagactiviteiten in alle GPBV-installaties, ongeacht de sector.

De toetsing gebeurt achtereenvolgens voor volgende activiteiten:

- op- en overslag van vloeistoffen en vloeibare gassen;
- op- en overslag van vaste stoffen.

Voor de verdere toelichting over de op- en overslag van vaste stoffen wordt verwezen naar de toelichting verder onder de artikelen 77 en 78.

Gebruik van een dampbehandelingsinstallatie is volgens de BREF/BBT voor houders waarin vluchtige stoffen zijn opgeslagen die geklasseerd zijn als

toxisch (T), erg toxisch (T+), of carcinogeen, mutageen en toxisch voor de reproductie (CMR) categorieën 1 en 2³.

Voor tanks waarin andere vluchtige stoffen zijn opgeslagen, is het BBT om, vanaf een zekere dampdruk en een zeker tankvolume, emissiereducerende maatregelen te nemen. De te nemen maatregelen kunnen zowel procesgeïntegreerd zijn (afhankelijk van het type tank, b.v. voor tanks met vast dak: gebruik maken van een intern vlottend dak), als nageschakeld (dampbehandelingsinstallatie). De BREF legt de grenswaarden boven dewelke deze maatregelen BBT zijn, niet eenduidig vast, maar verwijst naar de grenswaarden die hiervoor van toepassing zijn in Nederland (dampdruk > 1 kPa bij 20 °C, tankvolume > 50 m³) en in Duitsland (dampdruk > 1,3 kPa bij 20 °C, tankvolume > 300 m³).

De BREF geeft volgende BBT-gerelateerde emissiereductiewaarden voor vluchtige vloeistoffen en vloeibaar gemaakte gassen die in GPBV-installaties worden opgeslagen:

- intern of extern vlottend dak: minstens 97 % emissiereductie t.o.v. vast dak tank zonder maatregelen (enkel voor grote tanks, voor kleinere tanks en bij lage turn-overs is het haalbare reductiepercentage lager);
- dampbehandelingsinstallatie: minstens 98 % emissiereductie.

Artikel 5.17.1.10 wordt aldus geactualiseerd door de toevoeging van een §3, §4 en §5.

Artikelen 124 en 126

De bepalingen van artikel 5.17.2.10 en 5.17.3.18 van VLAREM II worden met betrekking tot de rode merkplaat geactualiseerd.

Artikel 125

Dit artikel actualiseert artikel 5.17.3.16 van VLAREM II met betrekking tot een alternatieve regeling voor situaties waarbij het technisch niet mogelijk is een voorafgaandelijke inwendige reiniging van de tank uit te voeren.

Artikel 127 (zie ook de artikelen 129 en 130)

Dit artikel stelt een afwijkende regeling vast voor de autoassemblagebedrijven die werken met het "in lijn"- of "lopende band"-systeem waar de nieuwe geassembleerde benzineauto's voor de eerste maal getankt worden. Dit artikel 127 staat de terugvoer van de benzinedampen naar een tussentank, een dampterugwinningsinstallatie of een gelijkwaardig systeem toe.

Deze tekstwijziging maakte het voorwerp uit van een sectorale afwijkingaanvraag. Het advies van 17 januari 2005 dat de Gewestelijke Milieuvergunningencommissie ter zake formuleerde is inmiddels enigszins achterhaald. Nu wordt opgelegd dat de emissies van de dampterugwininstallatie in de atmosfeer bij normale werking niet meer mogen bedragen dan 5 g C per liter getankte benzine.

Artikel 128

Zie ook artikel 123.

Deze aanpassing betreft maatregelen ter verdere reductie van de VOS-emissies van petroleumraffinaderijen.

Door verdamping bij de opslag en het beladen van vluchtige producten worden VOS geëmitteerd. Door de "stage I en II"-reglementering, vastgesteld in de subafdelingen 5.17.4.1 en 5.17.4.2 van titel II van het VLAREM, worden de

³ Er bestaat hierover wel een split view: de industrie is het niet eens met deze BBT-conclusie.

emissies voor op- en overslag van benzine reeds aan banden gelegd. Voor houders die zeer giftige, giftige, schadelijke of corrosieve vluchtige vloeistoffen bevatten, legt artikel 5.17.1.10 reeds op dat doeltreffende systemen moeten worden voorzien om luchtverontreiniging tot een minimum te beperken, zoals een dampsterugvoersysteem, een vlottend dak of een gelijkwaardig systeem. Met het voorgestelde nieuwe artikel 5.17.4.3.2 worden de ongeveer gelijkwaardige maatregelen voor petroleumraffinaderijen uitgebreid tot op- en overslag van niet giftige, onschadelijke of niet-corrosieve vluchtige vloeistoffen:

- §1 bepaalt het toepassingsgebied: in tanks kleiner dan 500 m³ en in geval van niet vluchtige producten, zijn de maatregelen in de meeste gevallen niet kosteneffectief.
- §2 en §3 stellen dat de best beschikbare dichtingen moeten geïnstalleerd worden. Deze bepalingen komen overeen met de middelvoorschriften die in het kader van de "stage I"-reglementering werden ingevoerd (zie bijlage 5.17.9, §2, bij titel II van het VLAREM).
- In §4 worden minimumvereisten opgelegd voor de berekening van de reductiepercentages vermeld in §2 en §3.
- §5: In uitzonderlijke gevallen (bvb. weinig doorzet, kleine diameter, weinig vluchtige producten) kunnen de percentages vermeld in §2 en §3 toch niet bereikt worden, alhoewel toch de best beschikbare dichtingen worden gehanteerd. In dat geval dient het bedrijf aan te tonen dat de BBT maatregelen werden ingezet. Dit kan door aan te tonen dat indien de maatregelen zouden toegepast worden op een tank met gemiddelde karakteristieken, men wel de beoogde emissiereductie zou realiseren.
- §6: Als alternatief op vlottende daken, kan bijvoorbeeld ook nabehandeling toegepast worden (op één of meerdere tanks). Dit gebeurt bijvoorbeeld bij tanks die technisch niet uitgerust kunnen worden met vlottende daken.
- §7. Ook via naden en doorvoeringen kunnen relevante hoeveelheden VOS ontsnappen, vandaar dat ook hier een maximale afdichting vereist is.
- In §8. wordt gesteld dat de dichtingen van de tanks elke 3 jaar moten geïnspecteerd worden. Dit kan samenvallen met de periodieke inspecties zoals bepaald in hoofdstuk 5.17.
- §9 stelt dat beladingsdampen naar een nabehandelingseenheid moeten gevoerd worden en dit voor de belading van nafta, reformaat, benzine en aromaten met een dampspanning van meer dan 13,3 kPa bij 35°C. In deze paragraaf werd een limitatieve lijst opgenomen aangezien andere vluchtige producten in sommige gevallen niet aan deze vereisten kunnen voldoen: bijvoorbeeld indien de ontvangende mobiele tanks niet uitgerust zijn met de nodige aansluitingen. Dit is ook het geval voor zeeschepen die in de meeste gevallen niet over de nodige uitrusting beschikken. Bijkomende maatregelen voor belading van vluchtige producten kunnen eventueel wel nog op het niveau van een individueel bedrijf gereglementeerd.
- Aan de dampbehandelingseenheid worden in §10 identiek dezelfde vereisten gesteld als in hoofdstuk 5.17. Vandaar de verwijzing naar de bepalingen van dit hoofdstuk.
- §11: Het kan voorvallen dat de dampbehandelingseenheid tijdelijk buiten gebruik is. Dit moet uiteraard tot een absoluut minimum beperkt worden. Bedrijven moeten op zulke momenten dan wel in een register het volgende aangeven: periode, reden, getroffen maatregelen. Op die manier kan door de toezichthoudende overheid nagegaan worden of effectief al het nodige werd gedaan om de emissie aan VOS tot een minimum te beperken.

§12: Voor tanks die een beperkte emissie hebben (<10 ton) wordt een overgangstermijn voorzien van 10 jaar. Voor alle andere bepalingen een termijn van 5 jaar.

Artikelen 129 en 130

Deze artikelen stellen, samen met artikel 127, een afwijkende regeling vast voor de autoassemblagebedrijven die werken met het "in lijn"- of "lopende band"-systeem waar de nieuwe geassembleerde benzineauto's voor de eerste maal getankt worden. Deze tekstwijziging maakte het voorwerp uit van een sectorale afwijkingaanvraag en is conform het advies van 17 januari 2005 dat de Gewestelijke Milieuvergunningencommissie ter zake formuleerde.

Artikel 131

Dit artikel beoogt een volledige actualisering van het hoofdstuk 5.18 "Groeven en graverijen", mede rekening houdend met het decreet van 4 april 2003 betreffende de oppervlaktedelfstoffen.

Artikel 132

Het is bekend dat de normering van emissies in de omgevingslucht die in VLAREM II is vastgesteld voor de niet door de EU voorgeschreven normeringen, is gesteund op de Duitse "Technische Anleitung zur Reinhaltung der Luft (TA Luft)" van 27 februari 1986. Dit geldt inzonderheid ook voor de sectorale emissiegrenswaarden vastgesteld in artikel 5.19.1.4 van VLAREM II. Bedoelde Duitse regelgeving is inmiddels vervangen door het "Erste Allgemeine Verwaltungsvorschrift zum Bundes-Immissionsschutzgesetz (Technische Anleitung zur Reinhaltung der Luft - TA Luft)" van 24 juli 2002.

Met dit artikel wordt beoogd het artikel 5.19.1.4 van VLAREM II te actualiseren op basis van de "Technische Anleitung zur Reinhaltung der Luft - TA Luft" van 24 juli 2002, meer bepaald het punt 5.4.6.3 ervan "Anlagen der Nummer 6.3: Anlagen zur Herstellung von Holzspanplatten, Holzfaserplatten oder Holzfasermatten", dat luidt als volgt:

"LAGERPLÄTZE

Bei der Lagerung von Stammholz oder stückigem Holz finden die Anforderungen der Nummern 5.2.3.5 und 5.2.3.6 keine Anwendung. Für Industrieresthölzer, die in trockenem Zustand stauben können (z.B. Frässpäne, Hobelspäne, Sägespäne, Sägemehl), oder Hölzer, bei denen die abtrennbare Fraktion bei Siebung mit einer maximalen Maschenweite von 5 mm den Wert von 5,0 g/kg (bezogen auf die Trockenmasse) überschreitet, ist durch betriebliche und technische Maßnahmen sicherzustellen, dass das Entladen ausschließlich in geschlossenen Materialannahmestationen sowie den zugehörigen Siloanlagen erfolgen kann; die Abgase sind zu erfassen und einer Entstaubungseinrichtung zuzuführen.

GESAMTSTAUB, EINSCHLIEßLICH DER ANTEILE AN KREBSERZEUGENDEN, ERBGUTVERÄNDERNDEN ODER REPRODUKTIONSTOXISCHEN STOFFEN
Die staubförmigen Emissionen im Abgas dürfen als Mindestanforderung folgende Massenkonzentrationen nicht überschreiten:

- a) bei Schleifmaschinen 5 mg/m³,
- b) bei indirekt beheizten Spänetrocknern 10 mg/m³ (f),
- c) bei sonstigen Trocknern 15 mg/m³ (f).

BRENNSTOFFE

Bei Einsatz von flüssigen oder festen Brennstoffen in Späne- oder Fasertrocknern darf der Massengehalt an Schwefel im Brennstoff 1 vom Hundert, bei festen Brennstoffen bezogen auf einen unteren Heizwert vom 29,3 MJ/kg, nicht überschreiten, soweit nicht durch den Einsatz einer Abgasreinigungseinrichtung ein äquivalenter Emissionswert für Schwefeloxide erreicht wird; beim Einsatz von Kohlen dürfen nur Kohlen verwendet werden, die keine höheren Emissionen an Schwefeloxiden verursachen als Steinkohle mit einem Massengehalt an Schwefel von weniger als 1 vom Hundert, bezogen auf einen unteren Heizwert von 29,3 MJ/kg.

ORGANISCHE STOFFE

Bei Trocknern dürfen die Emissionen an organischen Stoffen im Abgas die Massenkonzentration 300 mg/m³ (f), angegeben als Gesamtkohlenstoff, nicht überschreiten.

Bei Faserrocknern im Umluftbetrieb dürfen die Emissionen an organischen Stoffen der Nummer 5.2.5 Klasse I im Abgas die Massenkonzentration nach Nummer 5.2.5 überschreiten, wenn dabei der stündliche Massenstrom unterschritten wird, der bei Einhaltung der Massenkonzentration nach Nummer 5.2.5 ohne Umluftbetrieb erreicht würde.

Bei Pressen dürfen die Emissionen an organischen Stoffen der Nummer 5.2.5 Klasse I im Abgas das Massenverhältnis 0,06 kg je Kubikmeter hergestellter Platten nicht überschreiten.

Die Möglichkeiten, die Emissionen an organischen Stoffen durch primärseitige Maßnahmen, z.B. durch Verwendung emissionsarmer Bindemittel, insbesondere durch den Einsatz formaldehydarmer oder formaldehydfreier Bindemittel, oder andere dem Stand der Technik entsprechende Maßnahmen weiter zu vermindern, sind auszuschöpfen.“.

- Punt 1°:

Met punt 1° wordt §2 van artikel 5.19.1.4 van VLAREM II vervangen waarbij de nieuwe "TA-Luft"-waarden worden ingeschreven (te respecteren vanaf 1 januari 2015) met inbegrip van de massastroom van 200 g/u in plaats van 500 g/u.

- Punt 2°:

Met punt 2° wordt een nieuwe §2bis in artikel 5.19.1.4 van VLAREM II ingevoegd met sectorale normen voor de geloosde afvalgassen van direct gestookte spaandrogers.

- Punt 3°:

Met punt 2° wordt een nieuwe §2ter in artikel 5.19.1.4 van VLAREM II ingevoegd met sectorale normen voor de geloosde afvalgassen van hybride-spaandrogers.

- Punt 4°:

De bepalingen van de huidige §3 met betrekking tot persen zijn volledig overgenomen uit de TA-Luft van 27 februari 1986. In totaal viseert Vlarem daarbij een totale groep van 105 gespecificeerde organische stoffen. In de TA-Luft van 27 februari 1986 werden slechts 44 componenten geviseerd. De TA-Luft in 2002 werd in art 5.4.6.3 "Anlagen zur Herstellung von Holzspanplatten, Holzfaserplatten oder Holzfasermatten" voor de persen de emissie van organische componenten, opgenomen onder nummer 5.2.5 Klasse I, waaronder formaldehyde, beperkt tot 0,06 kg/m³ plaat. In de TA-Luft van 24 juli 2002 gaat het om meer dan 170 componenten. In deze lijst van 170 zitten alle stoffen van de Vlarem-categorie 9° en 10° alsook 2 stoffen die in de Vlarem-categorie 11° voorkomen, maar niet relevant zijn voor de spaanplaatproductie (het gaat om chloorethaan en dichloormethaan).

Daarom wordt voorgesteld de emissies van de stoffen uit bijlage 4.4.2, punt 9° en 10° van Vlarem te beperken tot 0,06 kg/m³ plaat (dus met inbegrip van formaldehyde en weglating van stoffen uit groep 11°).

- Punt 5°, 6° en 7°:

Punt 5° vervangt §4 terwijl punt 6° en punt 7° nieuwe §§ 4 en 5 toevoegen ter vaststelling van een geëigende regeling van de meetfrequentie, de meetmethode en de evaluatie van de meetresultaten.

Artikel 133

Dit artikel beoogt een technische bijsturing van de berekeningswijze van de bubbelemissiegrenswaarden die bij het wijzigingsbesluit van de Vlaamse Regering van 23 april 2004 werd ingevoegd. Bij de huidige berekeningswijze wordt de elektriciteitsproductie via WWK's mee verrekend bij de sector van raffinaderijen. Dit leidt in de praktijk tot een groter volume aan rookgassen wat bij dezelfde toegelaten concentraties resulteert in een grotere totale emissievracht. Bij de bijgestuurde berekeningswijze wordt de elektriciteitsproductie via WWK's niet meer mee verrekend bij de sector van raffinaderijen, maar wel bij de sector elektriciteitsproductie.

De aanpassing van de berekeningswijze heeft dus een impact op de beoogde NEC-doelstellingen voor de sector raffinaderijen. Met deze aanpassing van de berekeningswijze van de bubbelemissiegrenswaarden komen immers de emissies van de sector raffinaderijen opnieuw in lijn met de sectorale emissieplafonds die in het kader van de NEC-doelstellingen werden vooropgesteld (sector raffinaderijen vanaf 2010: emissie van 10 kton SO₂ en 5,7 kton NO_x). Door de aanpassing wordt echter vooral het bubbelemissieconcept op een meer consequente wijze toegepast en elke raffinaderij wordt op een gelijke manier behandeld, ongeacht of er al dan niet elektriciteit wordt opgewekt op het bedrijfsterrein.

Artikel 134

De afdeling 5.2.3bis werd ingevoegd bij besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2003 en beoogde de omzetting van de EG-richtlijn 2000/76/EG van 4 december 2000 betreffende het verbranden van afvalstoffen die uiterlijk op 28 december 2002 moest zijn omgezet. Deze nieuwe afdeling kwam in de plaats van de toen bestaande afdeling 5.2.3 "Verbrandingsinrichtingen voor afvalstoffen" die tot 28 december 2005 van toepassing bleef op bestaande verbrandingsinstallaties. Blijkbaar bestaat er enige onduidelijkheid over dat de afdeling 5.2.3 sedert 28 december 2005 is opgeheven. Wellicht is dit toe te schrijven aan het feit dat deze opheffing niet in het voornoemde wijzigingsbesluit van 12 december 2003 zelf is opgenomen, maar enkel in de met dit besluit in vlarem II ingevoegde nieuwe afdeling 5.2.3bis, met name:

- een eerste maal in het artikel 5.2.3bis.1.37, §3;
- een tweede maal in het artikel 5.2.3bis.4.22, §3.

Door deze opheffing van afdeling 5.2.3, en dus ook van artikel 5.2.3.1.5, is ook de verwijzing in artikel 5.20.2.7, §4, naar het artikel 5.2.3.1.5, §6, zonder betekenis geworden. Deze verwijzing wordt nu gecorrigeerd.

Artikel 135

Artikel 5.24.0.1 wordt gewijzigd ter verduidelijking dat voor het laboratorium op zich weliswaar geen sectorale voorschriften zijn bepaald, maar dat wél de algemene bepalingen en eventuele andere toepasselijke sectorale en bijzondere voorwaarden onverminderd van toepassing zijn. Om interpretatieproblemen te vermijden, wordt daarbij expliciet verwezen naar de sectorale normen voor de lozing van afvalwater afkomstig van laboratoria zoals die zijn vastgesteld in punt 21 van de bijlage 5.3.2 bij titel II van het VLAREM.

Artikelen 136 tot en met 139

Deze artikelen beogen de integratie van de terminologie van de EU-Verordening 1774/2002 van 3 oktober 2002 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten in de sectorale milieuvoorwaarden. Voor nadere toelichting wordt verwezen naar de toelichting onder artikel 30, 2de vierkantje, hierboven.

Artikel 140

Dit artikel betreft een aanpassing van het artikel 5.28.3.2.3 in het licht van het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen.

Artikelen 141 en 143

Voor de situering van de BREF wordt verwezen naar de toelichting onder artikel 123. Aansluitend op de toelichting aldaar gegeven voor de op- en overslag van vloeistoffen en vloeibaar gemaakte gassen, gaat hierna de toelichting voor de op- en overslag van stuivende vaste stoffen.

Op- en overslag van stuivende vaste stoffen

De BBT ter beperking van stofemissies zijn in hoofdzaak procesgeïntgreerde maatregelen (b.v. bevochtiging van het oppervlak met water of met vochtbindende stoffen, solidificatie van het oppervlak, afdekken van het oppervlak, afworphoogten en -uittreedsnelheden minimaliseren, daalsnelheid minimaliseren, wegen verharden en schoonmaken, voertuigbanden wassen, enz.) Bij opslag in gesloten systemen is het BBT om gebruik te maken van een stofverwijderingsinstallatie. Het BBT-gerelateerd emissieniveau is hier 1-10 mg/Nm³.

In Vlarem II zijn voor diverse categorieën van inrichtingen sectorale voorwaarden m.b.t. laden en lossen, opslag, transport en verwerking van stuivende vaste stoffen opgenomen. Dit is het geval voor de volgende afdelingen:

- Hoofdstuk 5.6 Vaste brandstoffen
- Hoofdstuk 5.10 Dranken
- Hoofdstuk 5.28 Minerale meststoffen en dierlijke mest
- Hoofdstuk 5.29 Metalen
- Hoofdstuk 5.30 Bouwmaterialen en minerale producten

Van de overeenkomstige rubrieken van de indelingslijst, omvatten evenwel enkel de volgende GPBV-installaties:

- rubriek 29 "Metalen" omvat de GPBV-subrubrieken:
 - 29.2.1, 1° (warmwalserijen);
 - 29.5.1 (grote smederijen);
 - 29.5.5, 4° (oppervlaktebehandeling van metalen);
 - 29.5.6, a) (aanbrengen van deklagen van gesmolten metaal);
- rubriek 30 "Minerale industrie" omvat de GPBV-subrubrieken:
 - 30.2, 2° (productie van cementklinkers in draaiovens);
 - 30.2, 3° (productie van ongebluste kalk in draaiovens).

De bovenvermelde hoofdstukken 5.28 en 5.29 omvatten sectorale emissiegrenswaarden voor stof afkomstig van procesinstallaties. Voor de specifieke activiteit van laden en lossen van stuivende stoffen worden evenwel enkel afzuig-, stofverwijderingstechnieken en/of stofvoorkomingstechnieken opgelegd, maar geen emissiegrenswaarden voor stof. In geval van geleide emissies gelden bijgevolg de algemene VLAREM-voorwaarden, te weten: 50 mg/Nm³ bij een massastroom > 500 g/u respectievelijk 150 mg/Nm³ bij een massastroom < 500 g/u. Deze huidige algemene emissiegrenswaarde voor stofdeeltjes totaal wordt overeenkomstig overeenkomstig punt 5.2.1 van de Duitse regelgeving "Erste Allgemeine Verwaltungsvorschrift zum Bundes-Immissionsschutzgesetz (Technische Anleitung zur Reinhaltung der Luft - TA Luft)" van 24 juli 2002 in de bijlage 4.4.2 bij massastroom van 200 g/u verstrengd van 50,0 mg/Nm³ tot 20,0 mg/Nm³ (zie verder onder artikel 88). Deze verstrengde emissiegrenswaarde blijft echter nog altijd minder streng dan de BBT-gerelateerde emissiewaarde voor GPBV-installaties uit de BREF (1-10 mg/Nm³). Alhoewel emissiewaarden uit de BREF's enkel een indicatief en geen dwingend karakter hebben, wordt artikel 5.29.0.4 respectievelijk artikel 5.30.04 aangevuld met een nieuwe §3 respectievelijk §4. Op basis van de toetsing aan de BREF wordt voor de opslag van stuivende vaste stoffen in gesloten systemen behorende bij een GPBV-installatie de verplichting opgelegd:

- dat een stofverwijderingsinstallatie moet worden gebruikt;

- dat de emissie van stof van deze stofverwijderingsinstallatie lager moet zijn dan 10 mg/Nm³.]

Artikel 142

Zie ook artikel 134.

Door de opheffing van afdeling 5.2.3, en dus ook van artikel 5.2.3.1.5, is ook de verwijzing in artikel 5.29.0.6, §1, 3°, naar het artikel 5.2.3.1.5, §6, zonder betekenis geworden. Deze verwijzing wordt nu gecorrigeerd.

Artikelen 144 en 145

Deze artikelen voorzien een aanpassing van de CO-norm voor de fabricage van keramische producten op basis van het advies dat de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie op 17 januari 2005 formuleerde over een sectorale afwijkingaanvraag die door het VEV was ingediend.

Artikel 146

Dit artikel voert geactualiseerde sectorale milieuvorwaarden in voor asfaltbetoncentrales.

Artikel 147

Dit artikel beoogt een aanpassing van de NO_x-emissiegrenswaarde voor dieselmotoren gevoed door bio-diesel.

Voor dieselmotoren, vergund op of na 1 januari 2005 en met een thermisch vermogen van 0,3 tot 5 MW is momenteel een NO_x-emissiegrenswaarde van 1.000 mg/Nm³ voorzien in titel II van het VLAREM. Deze emissiegrenswaarde is gebaseerd op de BBT-studie 'stookinstallaties en stationaire motoren' (Vito, 2002) en op overleg dat destijds was gevoerd met de betrokken sectoren. In de BBT-studie was echter nog geen rekening gehouden met dieselmotoren die draaien op basis van palmolie. Welke NO_x-emissies hiermee haalbaar zijn, werd in de BBT-studie niet bekeken.

Vermits er momenteel nog onduidelijkheid bestaat of de norm van 1.000 mg/Nm³ ook haalbaar is voor dieselmotoren op palmolie en vermits de groei in bio-WKK-motoren in kader van de klimaatsdoelstellingen toch verdere aansporing verdient, wordt tot 31 december 2009 een tijdelijke verhoging van de NO_x-norm tot maximum 2.000 mg/Nm³ toegelaten. De installateurs en de exploitanten van nieuwe dieselmotoren krijgen hierdoor voldoende tijd om te onderzoeken of en hoe de motoren kunnen afgesteld worden om de NO_x-emissies ingeval van palmolie te beperken tot de voorziene norm van 1.000 mg/Nm³ (waarbij tijdens deze experimenteringsfase dus tijdelijk hogere NO_x-emissies zijn toegelaten). Omdat vanaf 2010 de NEC-doelstellingen (met voor NO_x een zeer streng jaaremisseiplafond voor Vlaanderen) moeten gerespecteerd worden, kan deze versoepelingsmaatregel slechts tijdelijk worden toegestaan en dit voor zover dit is toegelaten in de milieuvergunning. Indien in 2009 blijkt dat de norm van 1.000 mg/Nm³ niet kan gehaald worden door louter afstelling van de motoren, zullen dus bijkomende nageschakelde reductietechnieken nodig zijn.

[Verder past dit artikel ook het zwavelgehalte in de vloeibare brandstof aan \(zie verder onder artikel 146\).](#)

Artikelen 148, 168, 169 en 170, 3° en 4°

Met het VLAREM-wijzigingsbesluit van 23 april 2004 ter omzetting en invoering van de LCP-richtlijn en de NEC-richtlijn werden in hoofdstuk 5.31 (stationaire motoren) en in hoofdstuk 5.43 (stookinstallaties) van titel II van het VLAREM normen opgenomen voor dieselmotoren en stookinstallaties gevoed met zware stookolie, gebaseerd op een zwavelgehalte in de zware stookolie van 0,6 % in plaats van op het huidig maximaal toegelaten zwavelgehalte in zware stookolie van 1 %. Het betreft enerzijds de verlaging vanaf 1 januari 2008 van het maximaal toegelaten S-gehalte van 1 tot 0,6 % voor dieselmotoren (op zware stookolie) (hoofdstuk 5.31).

Anderzijds vanaf 1 januari 2005 / 2008, de aanscherping van de emissiegrenswaarde van 1700 mg/Nm³ tot 1020 mg/Nm³ SO₂ in de rookgassen (≈ 0,6 % S) voor (grote), middelgrote en kleine stookinstallaties (hoofdstuk 5.43).

Het zwavelgehalte in zware stookolie is geregeld door de EU-richtlijn 1999/32/EG van 26 april 1999 betreffende een vermindering van het zwavelgehalte van bepaalde vloeibare brandstoffen en tot wijziging van Richtlijn 93/12/EEG, zoals gewijzigd door EU-Verordening (EG) nr. 1882/2003 van 29 september 2003 (bepalingen betreffende de comités die de Commissie bijstaan in de uitoefening van haar uitvoeringsbevoegdheden) en de EU-richtlijn 2005/33/EG van 6 juli 2005 (scheepsbrandstoffen). Deze EU-richtlijn is gesteund op artikel 130 S, 1°, (huidige artikel 175) van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en betreft dus een milieurichtlijn. Artikel 3 van deze EU-richtlijn regelt het maximumzwavelgehalte van zware stookolie.

Bedoelde EU-richtlijn 1999/32/EG werd, voor wat de federale bevoegdheden betreft, omgezet bij koninklijk besluit van 7 maart 2001 betreffende de benaming, de kenmerken en het zwavelgehalte van de residuele brandstoffen. Volgens dit koninklijk besluit dienen residuele brandstoffen (zware stookolie) te beantwoorden aan de norm NBN T 52 -717 - Aardolieproducten - Residuele brandstoffen- Specificaties - Laatste uitgave. Volledig conform de EU-richtlijn, schrijft dit koninklijk besluit dus voor dat zware stookolie een zwavelgehalte van maximum 1 massaprocent mag hebben. Daardoor is er geen zware stookolie met een zwavelgehalte lager dan 1 massaprocent, laat staan van 0,60 %, op de markt beschikbaar. In de nabije toekomst wordt geen verandering in deze situatie verwacht.

Met het bovenvermelde VLAREM-wijzigingsbesluit van 23 april 2004 werden dus emissiegrenswaarden voor SO₂ opgelegd die strenger zijn dan wat door de EU ter zake wordt voorgeschreven. Deze strengere benadering werd destijds doorgevoerd om de voor SO₂ gestelde emissiereductiedoelstellingen te kunnen halen. Het terugschroeven van de SO₂-norm voor installaties gevoed met zware stookolie naar het gebruik van zware stookolie met een zwavelgehalte van 1 massaprocent en de overeenkomstige emissiegrenswaarde van 1.700 mg/Nm³ dringt zich derhalve op.

Een versoepeling van de SO₂-norm voor installaties gevoed met zware stookolie van 1.020 mg/Nm³ naar 1.700 mg/Nm³ leidt uiteraard tot een stijging van de emissieprognose voor SO₂. In het NEC-reductieprogramma dat op 7 maart 2007 door de Vlaamse Regering werd goedgekeurd wordt de problematiek van het niet beschikbaar zijn van zware stookolie met 0,6 % zwavel beschreven (hoofdstuk 3.3.4.2.) en wordt uitgegaan van de veronderstelling dat de overeenkomstige normen zouden worden aangepast. Door deze aanpassing zou circa 4,8 kton SO₂ meer worden uitgestoten dan wanneer de aanpassing niet plaats vindt (voornamelijk in de chemiesector en bij de 'overige industriële sectoren'). Dit heeft echter geen nadelige invloed op het behalen van de reductiedoelstellingen. Immers, in het NEC-programma wordt aangegeven dat de verwachte SO₂-emissie in 2010 door stationaire bronnen in Vlaanderen, rekening houdend met het reeds vaststaande beleid en zonder de voorziene verlaging van het zwavelgehalte in rekening te brengen, 58,0 kton bedraagt, terwijl het plafond voor deze bronnen, overeenkomstig de verdeling van het NEC-plafond binnen België, 65,0 kton bedraagt. Door het nemen van een aantal bijkomende maatregelen (exclusief verlaging zwavelgehalte in vloeibare brandstoffen) kunnen deze emissies zelfs nog gereduceerd worden tot 49,5 kton. Er mag derhalve worden aangenomen dat het terugschroeven van de SO₂-norm voor installaties gevoed met zware stookolie, het behalen van de SO₂-reductiedoelstellingen niet in het gedrang brengt.

Het artikel 147, 2°, a) past het artikel 5.31.1.2.§1, 2°, b), aan.
 Het artikel 148 past het artikel 5.31.2.2, 2°, b), aan.
 Het artikel 168 past het artikel 5.43.2.1.1.§1, 2°, aan.
 Het artikel 169 past het artikel 5.43.2.2.1.§1, 2°, aan.
 Het artikel 170, 1° en 2°, past het artikel 5.43.2.3.1.§1, 2°, aan.

Artikel 149

Dit artikel past de toegelaten exploitatie-uren aan voor activiteiten met modelvliegtuigen.

Artikel 150

De praktijk leert dat het onmogelijk is een schietstand in open lucht uit te baten die voldoet aan de geluidsnormering van artikel 5.32.8.1.2 van titel II van het VLAREM. Dit artikel beoogt een actualisering van de afdeling 5.32.8 voor schietstanden in open lucht waarbij de geluidsnormering wordt vastgesteld naar analogie met deze voor omlopen voor motorvoertuigen bepaald in artikel 5.32.10.1.

Artikelen 151 tot en met 162

Actualisering van de sectorale milieuvorwaarden vooral voor zwem- duikers- en waterski-activiteiten en inzonderheid met betrekking tot de redders- en toezichtsregeling. In het nieuwe artikel 5.32.9.1.5 wordt een soepelere redders- en toezichtsregeling vastgesteld voor baden, meren en vijvers met een oppervlakte van maximum 500 m² en een diepte van maximum 1,40 m. Het minimum aantal personen dat in de situatie van een wateroppervlakte van 200 tot en met maximaal 500 m² wordt vereist, stemt overeen met de toepassing van de in artikel 5.32.9.2.2, §3, artikel 5.32.9.3.2, §3, en artikel 5.32.9.8.5, §6, voorziene berekeningswijze van het aantal toezichthoudende personen. De regeling inzake het maximum toegelaten aantal baders zoals voorgeschreven in de afdeling 5.32.9 blijft evenwel onverminderd van toepassing.

Artikel 163

Dit artikel is geïnspireerd door een voorstel van het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid, Afdeling Toezicht volksgezondheid, Team Milieugezondheidszorg tot toevoeging aan de afdeling 5.32.10 "Omlopen voor motorvoertuigen" van de artikelen 5.32.10.5, 5.32.10.6 en 5.32.10.7 met sectorale voorwaarden voor indoorkartings.

Artikelen 164 tot en met 166

Deze artikelen wijzigen de verbodsbepalingen van de artikelen 5.33.0.3, §3, 5.36.0.3, §3 en 5.41.1.3, §3 voor de opslag van "ontvlambare stoffen" samen met papier, rubber respectievelijk textiel. Dergelijke samenopslag met ontvlambare vaste stoffen komt vrij vaak voor, zodat deze bepalingen het voorwerp uitmaken van meerdere individuele afwijkingsaanvragen. De actualisatie bestaat in de vervanging van "ontvlambare stoffen" door "ontvlambare vloeistoffen", zijnde een uiterst eenvoudige oplossing om bedoelde individuele afwijkingsaanvragen in de toekomst overbodig te maken.

Artikel 167

Dit artikel voegt een nieuw artikel 5.41.1.5 in met het oog op het maximaal inperken van het gebruik van milieugevaarlijke stoffen in de textielindustrie. Het ontworpen nieuwe artikel 5.41.1.5 kadert in het beleid om het gebruik van milieugevaarlijke stoffen in de textielsector maximaal in te perken. In het kader van het MINA-plan 1997-2001 werd door Ecolas en het Maritiem Instituut (UG) een studie "Oriënterend onderzoek substitutie milieugevaarlijke stoffen" uitgevoerd (rapport oktober 2000). Dit onderzoek leidde tot een aantal beleidsvoorstellen ter bevordering van

substitutie van milieugevaarlijke stoffen. Verder is er ook de Europese BBT-studie (BREF) voor de textielindustrie van juli 2003.

Artikelen 168, 169 en 170, 3° en 4°

Zie toelichting onder artikel 148.

Artikel 170, 5° en 6°

Met punt 5°, 6° en 7° van dit artikel worden in artikel 5.43.2.3.1, §1, 3°, de NO_x-emissienormen voor kleine stookinstallaties, gevoed met aardgas, aangepast op basis van de door de VITO uitgevoerde BBT-studie "glastuinbouw".

Artikel 171

In artikel 5.43.3.3, §2, tweede lid, van VLAREM II wordt de vrijstelling van continue SO₂- en stofmeting voor gasturbines uitgebreid met ontzwaveld raffinaderijgas, naar analogie met het bestaande artikel 5.43.2.1.3, §2 met betrekking tot grote stookinstallaties. De mogelijkheden tot dergelijke vrijstellingen zijn geregeld in de EU-richtlijn 2001/80/EG van 23 oktober 2001 inzake de beperking van de emissies van bepaalde verontreinigende stoffen in de lucht door grote stookinstallaties. Bijlage VIII, Emissiemeting, A. Regels voor de meting en beoordeling van de emissies van stookinstallaties, bepaalt ter zake het volgende:

"In afwijking daarvan zijn continumetingen niet voorgeschreven in de volgende gevallen:

- voor stookinstallaties met een levensduur van minder dan 10 000 bedrijfsuren;
- voor zwaveldioxide en stof van ketels en gasturbines die met aardgas worden gestookt;
- voor zwaveldioxide van gasturbines en ketels die gestookt worden met olie waarvan het zwavelgehalte bekend is, ingeval er geen ontzwavelingsuitrusting is;
- voor zwaveldioxide van met biomassa gestookte ketels, wanneer de exploitant kan aantonen dat de SO₂-emissies in geen geval hoger zijn dan de voorgeschreven emissiegrenswaarden."

Artikelen 172 tot en met 177

Deze artikelen doen enige actualisering in het licht van de EU-Verordening 1774/2002 van 3 oktober 2002 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten.

Artikel 178

Met dit artikel worden specifieke sectorale voorwaarden voor rituele slachtingen aan de afdeling 5.45.2 "Slachthuizen en slachterijen" toegevoegd.

Artikelen 179 en 180

Deze artikelen vervolledigen de actualisering in het licht van de EU-Verordening 1774/2002 van 3 oktober 2002 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten.

Artikelen 181 tot en met 184

Deze artikelen doen enige actualisering van de sectorale voorwaarden voor grondwaterwinningen. Met artikel 181 wordt in artikel 5.53.1.2 van titel II van het VLAREM een verwijzing naar een nieuwe bijlage 5.53.1 van VLAREM II ingevoegd. Deze nieuwe bijlage betreft een code van goede praktijk voor boren, exploiteren en afsluiten van boorputten voor grondwaterwinning.

Artikel 185

Zie ook artikel 134.

Door de opheffing van afdeling 5.2.3, en dus ook van artikel 5.2.3.1.5, is ook de verwijzing in artikel 5.58.3, 3°, naar het artikel 5.2.3.1.5, §6, zonder betekenis geworden. Deze verwijzing wordt nu gecorrigeerd.

Artikel 186

In artikel 5.60.2, derde lid, wordt voor de bovenste laag ook een dikte van 1,50 m in plaats van 1,20 m opgelegd naar analogie met de geëiste dikte van de eindafdek voor monostortplaatsen voor baggerspecie (zie onder artikel 86 het ontworpen artikel 5.2.5.5.4, §3).

Artikelen 187 tot en met 192

Deze artikelen betreffen correcties van errata die zijn geslopen in de bepalingen ingevoerd bij het wijzigingsbesluit van de Vlaamse Regering van 15 september 2006.

Artikel 193

Dit artikel past het artikel 5BIS.19.8.4.2.1, §3, aan overeenkomstig het heringevoegde artikel 4.1.11.2. Zie hieromtrent de toelichting van artikel 47 van het voorliggende ontwerpbesluit.

Artikelen 194 tot en met 201

Deze artikelen betreffen correcties van errata die zijn geslopen in de bepalingen ingevoerd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 15 september 2006.

Artikelen 202 tot en met 204

De artikelen 203 en 204 betreffen correcties van errata die zijn geslopen in de artikelen 6.2.2.3.1, §1 en 6.2.2.4.1 die werden ingevoegd bij het wijzigingsbesluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2008 naar aanleiding van het vaststellen van de zoneringsplannen voor de sanering van het afvalwater. Het artikel 202 betreft de voorwaarden voor lozing in oppervlaktewater voor huishoudelijke lozingen. In de overgangsfase tot aan de definitieve goedkeuring van de zoneringsplannen, zijn deze enkel vermeld bij lozingen in zuiveringszone C. Om interpretatieproblemen uit te sluiten, wordt met het artikel 202 in het artikel 6.2.1.3, §3, van Vlarem II nu ook een expliciete vermelding gemaakt van lozing in oppervlaktewater.

Naast enkele technische verbeteringen, omvatten deze correcties ook nog de volgende inhoudelijke aanpassingen van het artikel 6.2.2.4.1:

- aan §1 wordt het punt 7° toegevoegd dat luidt als volgt:
 - "7° de installatie moet lekvrij zijn, structureel stabiel, duurzaam en corrosiebestendig";
- de §2 wordt opgesplitst in een §2 en een §3, waarbij:
 - de §2 wordt gevormd door het eerste lid van de "oude" §2, aangevuld als volgt:
 - "en voor zover de capaciteit van de installatie is afgestemd op het aangesloten IE. Het verwijderingspercentage voor biochemisch zuurstofverbruik bedraagt minimaal 90% en voor zwevende stoffen 70%.

Voor lozingen gelegen in een individueel te optimaliseren buitengebied wordt ook geacht aan de voorwaarden onder §1, 3°, 4° en 7° te zijn voldaan indien het afvalwater minstens wordt gezuiverd door middel van een individuele behandelingsinstallatie met BENOR-certificaat en voor zover de capaciteit van de installatie is afgestemd op het aangesloten IE. Het verwijderingspercentage voor biochemisch zuurstofverbruik bedraagt minimaal 90% en voor zwevende stoffen 70%."

- de §3 wordt gevormd door het tweede en derde lid van de "oude" §2.

Artikel 205

Artikel 6.4.0.1 van titel II van het VLAREM, bevat bepalingen inzake asbestbeheersing die van toepassing zijn op niet-ingedeelde inrichtingen. Zoals de voorgestelde aanpassingen aan artikel 4.7.0.1, hebben de aanpassingen ook hier in het algemeen tot doel om de verspreiding van asbestvezels naar het milieu tot een minimum te beperken door specifieke regelgeving rond risicoactiviteiten enerzijds en normen voor de bewaking van de luchtkwaliteit anderzijds.

Asbestvezels zijn kankerverwekkend waarbij er, volgens de Wereld Gezondheidsorganisatie (WGO), geen ondergrens voor het risico kan bepaald worden. In het algemeen wordt aangenomen dat enkel inademing van asbestvezels tot ernstige gezondheidsschade kan leiden. Hierbij zijn vooral lange fijne ($l > 5\mu\text{m}$, $d < 3\mu\text{m}$), met het blote oog onzichtbare vezels van belang.

Asbesthoudende toepassingen met vrije vezels (zoals spuitisolatie) worden al geruime tijd niet meer geproduceerd. De productie van asbestcement is echter pas in 1998 gestaakt. Het op de markt brengen en het gebruik van alle asbesthoudende producten is, met het koninklijk besluit van 23 oktober 2001, quasi volledig verboden. Het gebruik van producten die reeds geïnstalleerd waren blijft toegestaan tot deze worden verwijderd of aan vervanging toe zijn. Asbesthoudende producten kunnen dus enkel nog als afval verwijderd worden.

Er is door het veelvuldig gebruik in het verleden nog veel asbesthoudend materiaal aanwezig in de samenleving en er werden een aantal diffuse bronnen geïdentificeerd (Ecolas, 2000) die voornamelijk betrekking hebben op asbestcement en die mogelijk een risico vormen voor blootstelling bij mens en milieu.

In Vlarem II is de wetgeving omtrent de emissies van asbest opgenomen onder de hoofdstukken 4.7 en 6.4 "Beheersing van asbest" voor respectievelijk ingedeelde en niet-ingedeelde inrichtingen. Artikel 4.7.0.1 en 6.4.0.1 (enig artikel) zijn een letterlijke omzetting van de EG-richtlijn 87/217/EG en nemen een aantal heel algemene bepalingen op. Het is echter aangewezen om voor enkele bijzondere risicosituaties, met name de sloop en verwijdering van asbest enerzijds en het reinigen onder hoge waterdruk van asbestcement en het gebruik van mechanische werktuigen met grote snelheid anderzijds, deze wetgeving te expliciteren, meer bepaald voor particulieren en eenmansbedrijfjes die niet onder de federale wetgeving ter bescherming van de werknemers vallen.

Met het recente koninklijk besluit van 16 maart 2006 betreffende de bescherming van de werknemers tegen de risico's van blootstelling aan asbest is, naast het feit dat "losgebonden toepassingen" enkel mogen verwijderd worden door erkende ondernemingen, nu ook bepaald dat het verwijderen van andere toepassingen (via eenvoudige handelingen) enkel kan gebeuren door werknemers die een specifieke opleiding + bijscholing hebben gevolgd. Particulieren en zelfstandigen in een context zonder werknemers vallen hier niet onder.

Particulieren, zelfstandigen en exploitanten van niet-ingedeelde inrichtingen in het algemeen, vallen wel onder de toepassing van de bepalingen van hoofdstuk 6.4 van VLAREM II. Zoals aangegeven in artikel 6.1.0.2 van VLAREM II zijn deze bepalingen immers getroffen in uitvoering inzonderheid van de wet van 28 december 1964 op de bestrijding van de luchtverontreiniging.

Artikel 206

Met dit artikel wordt het hele hoofdstuk 6.5 "Particuliere stookolietanks met een waterinhoud van minder dan 5.000 liter" vervangen door een geactualiseerde versie. De nieuwe tekst is het resultaat van een uitvoerige bespreking desaan gaande in de schoot van de technische begeleidingscommissie van de milieubeleidovereenkomst "gasolietanks voor de verwarming van gebouwen". Bijkomend is wel een artikel 6.5.6.6 toegevoegd met het oog op het expliciet waarborgen van het vrij verkeer van dienstverlening in Vlaanderen door EU-onderdanen die als erkende brandertehnicus willen optreden. Dit overeenkomstig de EU-richtlijn 2005/36/EG van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties en de EU-richtlijn 2006/123/EG van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt.

HOOFDSTUK IV. WIJZIGINGEN AAN BIJLAGEN VAN TITEL II VAN HET VLAREM

Artikel 207

De punten 1° en 2° betreffen technische correcties: de bijlage 2.2.1 betreft immers milieukwaliteitsnormen terwijl de richtwaarden voor geluid, waaraan de vergunning voor ingedeelde inrichtingen moet worden getoetst, zijn vastgesteld in de bijlage 4.5.4 (zie verder artikel 211).

Punt 3° beoogt de gelijkstelling van de milieukwaliteitsnormen voor geluid voor agrarische gebieden en woongebieden.

Artikel 208

De beoogde wijziging van bijlage 2.2.4.2 gaat om de uitvoering van de EG-richtlijn 2002/49/EG van 25 juni 2002 inzake de evaluatie en de beheersing van omgevingslawaai. Bij de omzetting van voornoemde EG-richtlijn bij besluit van de Vlaamse Regering van 22 juli 2005 werd geopteerd voor de Franse berekeningsmethode omdat dit de door de Commissie aanbevolen voorlopige methode was voor lidstaten die nog niet over een eigen nationale berekeningsmethode beschikten. In de voorbereidingsfase voor de opmaak van de geluidskaarten voor wegen werden inmiddels een aantal vergelijkingen uitgevoerd tussen metingen en berekeningen (Rapport MOB/ArcNoise2004-rev3, september 2006). Hierbij werd vastgesteld dat ondermeer het geluidsemissiemodel van de Franse methode niet goed werkt voor het Vlaamse wagenpark en de aanwezige wegdektypes. Bovendien dienden sommige parameters (minstens bodemeffect en meteocorrectie) met voorzichtigheid gebruikt om een overschatting van de geluidsniveaus te vermijden. Vergelijking van de gemeten waarden met berekeningen volgens een aantal in Europa gehanteerde methoden toonde aan dat de beste correlatie werd gevonden voor de Nederlandse berekeningsmethode RMW. Bovendien is uit een kleine rondvraag gebleken dat in de praktijk de meeste studie bureaus gebruik maken van de Nederlandse berekeningsmethode als ze lawaai van wegverkeer dienen te berekenen (bij milieueffectrapportering). Vandaar dat nu voor WEGVERKEERSLAWAAI voor de Nederlandse berekeningsmethode RMW 2002 wordt geopteerd.

Artikel 209

Dit artikel past de bijlage 2.3.2 van titel II van het VLAREM aan, aan de nieuw gehanteerde begrippen "rapportagegrens" en "juistheid".

Artikel 210

Aanvullend op de aanpassingen van de artikelen 4.7.0.1 en 6.4.0.1 van VLAREM II worden in bijlage 2.5.1 luchtkwaliteitsnormen inzake asbest toegevoegd.

Het betreft voornamelijk normen die betrekking hebben op korte termijnmetingen om risicosituaties te bewaken.

Artikel 211

Dit artikel actualiseert de bijlage 4.2.5.2 inzonderheid op het vlak van meetmethoden. De referentiemeetmethoden voor lozingsparameters werden opgemaakt door de VITO in samenspraak met de verschillende labo's. De lege velden die voorkomen in artikel 4, §1, van bijlage 4.2.5.2, onder "Gechloreerde aromatische amines" betreffen geen fout, maar zijn het gevolg van het feit ofwel dat er nog geen referentiemeetmethode voorhanden is, ofwel dat er nog geen rapportagegrens/precisie/juistheid werd vastgelegd.

Artikel 212

Met dit artikel wordt in de bijlage 4.4.2 de algemene emissiegrenswaarde voor "stofdeeltjes totaal" bij massastroom van 200 g/u verstrengd van 50,0 mg/Nm³ tot 20,0 mg/Nm³ overeenkomstig punt 5.2.1 van de Duitse regelgeving "Erste Allgemeine Verwaltungsvorschrift zum Bundes-Immissionsschutzgesetz (Technische Anleitung zur Reinhaltung der Luft - TA Luft)" van 24 juli 2002. De VLAREM-emissiegrenswaarden voor emissies in de omgevingslucht zijn immers gesteund op de vroegere "Technische Anleitung zur Reinhaltung der Luft (TA Luft)" van 27 februari 1986.

Artikel 213

Met dit artikel wordt een nieuwe bijlage 4.4.6 bij titel II van het VLAREM ingevoegd. Het betreft hier het meet- en beheersprogramma voor fugitieve VOS-emissies.

Emissieprognose VOS emissies van stationaire bronnen in 2010 (september 2006)

Emissies Vluchtige Organische Stoffen (ton VOS / jaar)

	2010	2010
Chemie	15,5	14,4
Farmacie	0,8	0,8
Raffinage	8,4	5,8
Verf	23,7	23,7
Productie	1,0	1,0
Industrieel gebruik	9,0	9,0
Huishoudelijk en professioneel gebruik van verf	2,9	2,9
Huishoudelijk en professioneel gebruik van andere producten	10,8	10,8
Grafische	5,1	5,1
Tankstations	0,4	0,4
Metaalontvetting	0,6	0,6
Autoassemblage	3,5	3,5
Droogkuis	0,1	0,1
Verbranding	5,3	5,3
Andere bronnen	8,0	8,0
TOTAAL	71,5	67,7

In de tabel worden de meest recente inschattingen gegeven van de VOS emissies in Vlaanderen van stationaire bronnen voor het jaar 2010.

Indien geen bijkomende maatregelen genomen zullen worden, zal de emissies in 2010 nog 71,5 kiloton bedragen. Aangezien het NEC emissieplafond voor Vlaanderen 70,9 kiloton bedraagt, zal het plafond met 600 ton overschreden worden.

De reductie die zal gerealiseerd worden door het invoeren van LDAR in bedrijven met relevante fugitieve VOS-emissies bedraagt 3,7 kiloton, en brengt de prognose voor 2010 op 67,7 kiloton.

Artikel 214

Punt 1° betreft een technische correctie: de bijlage 4.5.4 betreft immers de richtwaarden voor geluid, waaraan de vergunning voor ingedeelde inrichtingen moet worden getoetst, terwijl de milieukwaliteitsnormen zijn vastgesteld in de bijlage 2.2.1 (zie hoger artikel 203).

Punt 2° stelt de richtwaarden gelijk voor geluid voor agrarische gebieden en woongebieden.

Artikel 215

Met artikel 10.2.1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 december 2003 tot vaststelling van het Vlaams reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer werden inzonderheid de volgende regelingen en bepalingen opgeheven: "(...)

7° hoofdstuk 2.7 van titel II van het Vlarem, ingevoegd bij het besluit van de Vlaamse regering van 24 maart 1998;

8° hoofdstuk 4.8 van titel II van het Vlarem, ingevoegd bij het besluit van de Vlaamse regering van 24 maart 1998;".

In het aldus opgeheven hoofdstuk 4.8 werd verwezen naar bijlage 4.8 van titel II ("etikettering van gereinigde PCB-apparaten"). Deze bijlage werd echter niet opgeheven en zit bijgevolg nog steeds in VLAREM (zonder verwijzing ernaar binnen VLAREM of nieuwe VLAREA). Er is in het nieuwe VLAREA trouwens geen enkele bepaling meer m.b.t. etikettering van gereinigde PCB-apparaten.

Met het artikel wordt bedoelde bijlage 4.8, die zonder voorwerp is geworden, opgeheven.

Artikel 216

Punt 1° van dit artikel actualiseert de sectorale lozingsnormen voor laboratoria in de bijlage 5.3.2. Inherent aan laboratoria is de discontinuïteit van de afvalwaterlozingen, zowel wat de aard als de hoeveelheid betreft. Met het oog op een meer efficiënte controlemogelijkheid van de lozingen van gevaarlijke stoffen, wordt tevens een geëigende meetmethode opgelegd. Voor kleine laboratoria, ingedeeld in de 3de klasse, wordt geacht dat aan de lozingsvoorwaarden wordt voldaan wanneer de opgelegde preventiemaatregelen zijn getroffen.

Het artikel actualiseert verder een aantal sectorale normen voor de lozing van bedrijfsafvalwater vastgesteld in bijlage 5.3.2. Met name voor mestbewerkings- en mestverwerkingsinstallaties (punt 2°), "vatenreiniging" en "tankcleaning" (punt 4°), slachterijen (punt 5°) en de textielindustrie (punt 6°).

Wat "vatenreiniging" en "tankcleaning" (punt 4°) betreft, wordt de titel van sub 36° vervangen door wat volgt: "Reinigen door inwendig wassen van recipiënten waarin stoffen werden opgeslagen of getransporteerd (inrichtingen bedoeld in subrubriek 2.2.6. van de indelingslijst". In deze nieuwe sub 36° zijn aldus ook de activiteiten geïnviseerd van de huidige sub 48° "vatenreiniging" die onder punt 7° wordt opgeheven. Verder wordt opgemerkt dat de nieuwe sub 36° lozingsnormen vaststelt onafhankelijk of de

lozing gebeurt in oppervlaktewater of in riolering. Deze benadering is conform de bepalingen van het huidige artikel 5.2.2.9.3, §2, van titel II van het Vlarem dat voorschrijft dat de exploitant van een inrichting voor het reinigen van recipiënten moet beschikken over een voldoende uitgebouwde waterzuiveringsinstallatie om de bij het reinigen vrijkomende afvalwaters te zuiveren om in alle omstandigheden aan lozingsnormen geldend voor het lozen in oppervlaktewater te voldoen. Afvalwater dat niet kan behandeld worden in de afvalwaterbehandelingsinstallatie dient te worden afgevoerd naar een geschikte verwerkingsinrichting. Hieruit blijkt dus dat tank- en vatenreinigers nu reeds steeds moeten voldoen aan de lozingsvoorwaarden voor lozing in oppervlaktewater, ook al zijn ze aangesloten op de openbare riolering. Met andere woorden de nu op te heffen sectorale voorwaarden voor lozing in riolering, zoals opgenomen in bijlage 5.3.2, sub 36 en sub 48, zijn in de praktijk al zonder voorwerp. Er stelt zich hier dus geen probleem van overgangstermijn. Wat de huidige toepasbaarheid van voornoemd artikel 5.2.2.9.3 betreft, kan worden vermeld dat het Arrest van de Raad van State nr. 179.346 van 7 februari 2008 in de zaak A. 132.848/VII-29.018 houdende vernietiging van een ministerieel besluit houdende het verlenen van de milieuvergunning aan een tankreinigingsbedrijf voor de lozing van bedrijfsafvalwater in riolering, stelt dat de eis van dit artikel 5.2.2.9.3, §2, "een tankreiniger moet een waterzuiveringsinstallatie hebben zodat hij kan voldoen aan de lozingsnormen voor oppervlaktewater" strijdig is met het gelijkheidsbeginsel. Dit artikel betreft een sectorale voorwaarde voor afvalverwerking. De wijziging doorgevoerd met het artikel 216 betreft een sectorale voorwaarde voor lozing van afvalwater. Rekening houdend met de aard van dit soort afvalwater, worden voor lozing in oppervlaktewater en voor lozing in openbare riolering dezelfde lozingsnormen vastgesteld.

Wat de textielindustrie betreft, wordt rekening gehouden met het gegeven dat in Vlaanderen heel specifieke technieken worden toegepast die niet in de algemene BBT-studies zijn onderzocht. Daarom wordt voor een aantal probleemparameters de mogelijkheid voorzien dat in de milieuvergunning BBT-lozingsvoorwaarden kunnen worden opgelegd die tot een aangegeven maximum minder streng zijn dan de normale sectorale lozingsnormen. Verder werd een normering toegevoegd voor "Gefluoreerde polymeren (PFT)". De textielsector werd opgenomen in een onderzoek van de afdeling Milieu-inspectie betreffende de mogelijke aanwezigheid van PFT's en in het bijzonder PFOA en PFOS in slibs en in afvalwater. De aanleiding van dit onderzoek is een in Duitsland vastgestelde verontreiniging die mogelijk te wijten is aan verontreinigd slib dat vanuit Vlaanderen zou zijn uitgevoerd naar Duitsland onder de vorm van een bodemverbeterend middel. Bij een aantal textielbedrijven werd de aanwezigheid van PFT's in hun afvalwater vastgesteld. Deze bedrijven werden vervolgens door de afdeling Milieu-inspectie aangemaand maatregelen te nemen om de lozing van PFT-houdend afvalwater te stoppen. Eventueel dienden de bedrijven de lozing van PFT's te laten normeren in hun milieuvergunning. De aanwezigheid van PFT's in het afvalwater van textielbedrijven is afkomstig van een water- en/of vuilafstotende behandeling van textielmateriaal. Tot dusver bestaan geen volwaardige alternatieven die niet gebaseerd zijn op perfluorverbindingen.

Artikel 217

Dit artikel actualiseert in bijlage 5.9 het hoofdstuk VII "RICHTLIJNEN VOOR DE OPSLAGCAPACITEIT VOOR MEST" in het licht van het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen.

Artikel 218

De bijlage 5.16.4 is achterhaald ingevolge de EG-richtlijn 97/23/EG van 29 mei 1997 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten

betreffende drukapparatuur (Pressure Equipment Directive, PED): zie ook artikel 94 tot wijziging van artikel 5.16.6.11, §1 van titel II van het VLAREM.

Artikel 219

Dit artikel voegt de nieuwe bijlage 5.16.6 in gekoppeld aan het ingevoegde nieuwe artikel 5.16.4.4.11 dat veiligheidsafstandsregels voor LPG-verdeelinstallaties vaststelt (zie ook onder artikel 111).

Artikel 220

Dit artikel corrigeert een verwijzingsfout in bijlage 5.17.1.

Artikel 221

Dit artikel actualiseert bijlage 5.30.1 in die zin dat de concentratie van dioxinen en furanen in de rookgassen slechts jaarlijks moeten worden bepaald wanneer in de installaties afvalstoffen, of toeslagstoffen die een kans op de vorming van dioxinen en furanen inhouden worden verwerkt.

Artikel 222

Dit artikel voegt de bijlage 5.53.1 in, waarvan reeds sprake is onder artikel 141, en die een code van goede praktijk voor boren, exploiteren en afsluiten van boorputten voor grondwaterwinning vaststelt.

HOOFDSTUK V. WIJZIGING AAN HET HET BESLUIT VAN DE VLAAMSE REGERING VAN 15 SEPTEMBER 2006 TOT WIJZIGING VAN HET BESLUIT VAN DE VLAAMSE REGERING VAN 6 FEBRUARI 1991 HOUDENDE VASTSTELLING VAN HET VLAAMS REGLEMENT BETREFFENDE DE MILIEUVERGUNNING EN VAN HET BESLUIT VAN DE VLAAMSE REGERING VAN 1 JUNI 1995 HOUDENDE ALGEMENE EN SECTORALE BEPALINGEN INZAKE MILIEUHYGIËNE TER INVOEGING VAN INTEGRALE VOORWAARDEN VOOR STANDAARDGARAGES EN - CARROSSERIEBEDRIJVEN EN STANDAARDHOUTBEWERKINGSBEDRIJVEN

Artikel 223

Dit artikel corrigeert een erratum in artikel 3, §4, van het wijzigingsbesluit van de Vlaamse Regering van 15 september 2006

HOOFDSTUK VI. WIJZIGING VAN HET BESLUIT VAN DE VLAAMSE REGERING VAN 14 DECEMBER 2007 HOUDENDE VASTSTELLING VAN HET VLAAMS REGLEMENT BETREFFENDE DE BODEMSANERING EN DE BODEMBESCHERMING

Artikel 224

Dit artikel past de verwijzing in het artikel 21 van het VLAREBO aan, in het licht van de integratie van de VLAREBO-lijst van risico-inrichtingen in kolom 8 van de VLAREM-indelingslijst.

Artikel 225

Dit artikel heft de bijlage I van het VLAREBO op die ingevolge de wijziging van het artikel 21 van het VLAREBO zonder voorwerp is geworden.

HOOFDSTUK V. SLOTBEPALINGEN

Artikelen 226 tot en met 228

De artikelen 226, 227 en 228 stellen de klassieke slotbepalingen vast.

De Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur,

Hilde CREVITS